

MC
110.999

Dr. Anders

RAKÉTA
7.

A visszanyert szépség

FEJEZETEK EGY ORVOS ÉLETÉBŐL

MC 110999

1990

Alexa Alexandra

A visszanyert szépség

A szél bele-belekapott Caroline Pagnol vállig érő szőke hajába, az arcába fújta; meglobogtatta combjai körül vékony, bő szoknyáját, és világosan megmutatta a szinte átlátszó blúz alatt ingerlő, nőies formáit. Barna szeme boldogan ragyogott.

Milyen szép – gondolta boldogan Stephan Reimer. – És az enyém. Már csak néhány hét, és összeházasodunk.

Caroline még mindig nem fogta fel egészen, hogy Stephan Reimer éppen őbelé lett szerelmes, sőt feleségül is akarja venni.

A férfi hullámos, sötét haja a homlokába hullt, barnára sült arcában még világosabbnak tűnt kék szeme.

Caroline soha nem fogja elfelejteni azt a napot, amikor a Riviérán, a nizzai strandon egyszer csak előtte termett, és közölte, hogy ők egymáshoz tartoznak. Először azt hitte, részeg, de amikor

hangosan kimondta gyanúját, a férfi megnyugtatta, hogy színjózsan. – Tőled részegültem meg – tette még hozzá.

Mindkettőjüket úgy érte ez a szerelem, mint derült égből a villámcsapás.

– Minket a sors is egymásnak rendelt – jelentette ki a férfi már másnap.

Ilyen gondolatok kavarogtak a lány meg a jóképű férfi fejében, ahogy egymás felé siettek, s aztán némán átölelték egymást.

Két boldog ember, akikhez mindig kegyes volt a sors.

Caroline bölcsője Párizs mellett, Saint-Cloud egyik luxusvillájában ringott, Stephané pedig a freiburgi villaegyed egyik utcájában. Mindkettőjük apja a háború után gazdagodott meg. A lány apja az iparvilág egyik vezető figurája lett, a fiú apjának pedig több műanyaggyára volt különböző földrészeken.

Mindkettőjük élete boldog ragyogásban telt, mégis tudták értékelni ezt a boldogságot, amely túlrejtett gyümölcsként hullott az ölükbe.

Stephan a jogáspályát választotta. Bátyja, Dieter lép majd apjuk örökébe, s így semmi gondot nem okozott, hogy ő a jogi tanulmányok mellett döntött. Caroline a Képzőművészeti Akadémiára járt Párizsban.

– Végre! – tolta el magától kicsit Caroline-t Stephan, hogy jobban megnézhesse. – Már alig vártam, hogy újra lássalak. Napok óta számolom az órákat.

– Én pontosan így voltam. – Caroline tökéletesen beszélt németül, mert az édesanyja német volt.

– Úgy elrepült az a néhány hét a Riviérán, mint egy álom. A szüleim nagyon örülnek, hogy eljössz – húzta magához újra a lányt Stephan.

– Az én szüleim meg szeretettel üdvözölnek. Nagyon megkedveltek.

Nizzában Stephan a lány szüleit is megismerte, és az első perctől fogva kiválóan megértették egymást.

– Caroline, három teljes napja egy Piper büszke tulajdonosa vagyok!

– Van egy sportrepülőgéped? – ragyogott fel a lány szeme. – Szóval az öregúr mégiscsak teljesítette szíved vágyát?

– Igen. A hetedik mennyországban vagyok. Holnap, a születésnapomon kipróbáljuk az apám nagyvonalú aján-

dékát, de azért már ma is megnézheted a gépet – hajolt le a lányhoz.

Mihelyt elintézték a formaságokat és berámolták Caroline poggyászát a sportkocsi csomagtartójába, azonnal Freiburgba indultak.

A kis sportrepülő a Reimer és fiai cég gyártelepétől nem messze, egy kis magánrepülőtéren állt. Karl Reimernek volt egy helikoptere meg egy másik kis sportgépe.

– Startra kész a gépem? – kérdezte Stephan a szerelőt.

– Hát persze, Reimer úr – nevetett az elégedetten. – Gondoltam, hogy először úgyis a repülőgépét akarja majd megmutatni a menyasszonyának. Akar felszállni?

– Menjünk? – pillantott Stephan Caroline-ra.

A lány csinos kis arcáról, egyenes orráról és telt ajkairól csak úgy sugárzott a lelkesedés.

– Tegyük egy kört! – válaszolta izgatottan. – Milyen szép ez a gép! – simított végig büszkén az alumíniumon. – Van már neve?

– Holnap lesz a keresztelő. A születésnapomon. Majd holnap megtudod, hogy hívják. Neked is meglepetés kell legyen – nevetett vissza a fiú.

– Mondd meg most! – hízelgett a lány. – Rettenetesen kíváncsi vagyok. Nem bírom ki holnapig.

– Hát jó – nevetett újra a fiú. – Nem találsz ki? – két kezével kisimította

homlokából göndör, sötét haját, s kék szeme csillogott a jókedvtől.

– Ne kínozz már!

– Caroline.

– Tessék?

– Caroline – ismételte meg.

– Jaj, csak most értettem meg. Az én nevemre kereszteled. Caroline lesz.

– Világoskék betűkkel örökítjük meg a nevedet a törzsén.

– Caroline – ismételte meg a lány. –

Jaj, úgy szeretlek. – Könnyek öntötték el a sötét szemét.

– Miért sírsz, Caroline? – húzta magához a fiú, és megcsókolta.

A szerelő mosolyogva nézte a fiatal párt, amely az egész világról megfeledkezett.

– Beszállás! – kiáltotta Stephan, és megforgatta a levegőben a törekeny lányt.

– Te megőrültél! – kapálózott Caroline nevetve.

– Vond vissza!

– Soha! Soha!

Úgy hancúroztak, mint két szabadjára eresztett gyerek, akik számára az egész élet csak játék. Stephan végre elengedte, és gyengéden letette a földre a lányt.

– Pehelysúlyú vagy – állapította meg nevetve. – Pedig nem vagy sovány. A formáid...

– Te tényleg megőrültél! – incselkedett újra Caroline.

– Na várj csak! – Felkapta a lányt, aki segítségért kiáltott.

Mikor aztán a fiú mellett ült a vadonati új gépben, egyszer csak furcsa érzése támadt. Talán fél?

– Mi bajod? – kérdezte Stephan csodálkozva.

– Semmi. Hová repülünk?

– Ahová akarsz. Átrepülünk a Fekete-erdő fölött, jó?

– Perszre.

A fiú segített bekapcsolni a biztonsági övet.

Stephan szép arca feszült figyelmet tükrözött, mikor elindította a gépet. Lassan gurultak a kifutópályán, a gép egyre jobban felgyorsult, aztán a levegőbe emelkedett.

Caroline igyekezett leküzdeni nevetéséges félelmét. Szenvedélyesen szerette a repülést, sportrepülőben is ült már nemegyszer, de még soha nem érezte ezt a furcsa feszültséget a testében, ezt a szédülést és hányingert.

Csak azért nem kérte meg Stepant, hogy szálljon le, mert nem akarta megbántani. Látta, milyen boldog és milyen büszke, és hagyta, hadd andalítsa el a fiú gyengéd hangja, ahogy a kis településeket mutogatta.

Ami ezután következett, az Caroline számára olyan volt, mint egy rémálom. Kihagyott a motor, és Stephan megpróbálta újra beindítani. Caroline látta, hogy elsápad, és izzadságcseppek gyöngyöznek a homlokán.

– Pánikra semmi ok. Van ott egy mező. Kapaszkodj meg jól. Kényszerleszállást kell csinálnjak – kiáltott rá.

Caroline-nak nem jött ki hang a torkán, fojtogatta a gombóc a torkában, és a szíve sebesen vert páni félelmében.

Stephannak valóban sikerült visszafogni a gépet, és siklórepülésben földet érni a mezőn. A Piper úgy bukácsolt az egyenetlen talajon, mint egy nyulacska, aztán heves zökkenéssel megakadt valamiben.

Caroline már éppen fellélegzett, amikor hirtelen úgy érezte, mintha erős kéz rántaná ki az ülésből.

A repülőgép hirtelen felborult. Az volt az egyetlen szerencsésük, hogy a közelben emberek dolgoztak a földiken. Ketten rángatták ki a lányt, éppen mielőtt a gép felrobbant volna.

★

Dr. Robert Anders és kollégája, dr. Jürgen Büttner megkönnyebbülve sóhajtott fel, s nézték, ahogy az asszisztens és a mütös nő befejezik a munkát.

– Nem hittem volna, hogy sikerül – szólalt meg halkán a főorvos, Anders doktor.

– Ha maga nem lenne ilyen fantasztikus sebész, Hollbergné már nem élne – válaszolta Büttner doktor.

– Egyetérték – szolt közbe az altatóorvos, dr. Doris Ringsdorff, csatlakozva a két férfihez a mosdóban. – Egy cérnaszálon függött a beteg élete. Szerencse, hogy még nem volt áttétel.

– Rongyosra koptattam a szám, míg meggyőztem, hogy egyáltalán hagyja

magát megműteni – magyarázta Anders doktor, miközben a fiatal nővér lehúzta a kezéről a kesztyűt, aztán Büttner doktorhoz és von Ringsdorff doktornőhöz hasonlóan ő is levette köpenyét. Kézmosás közben is a nehéz műtétről beszélgettek.

Egyszer csak erős robbanás rázta meg az egész klinikát.

Sápadtan néztek egymásra, s egy pillanatra elakadt a lélegzetük.

– Mi volt ez? – kérdezte Anders doktor meglepetten. – Úgy hangzott, mintha a közvetlen közelben robbant volna fel valami.

Gyorsan megtörölték a kezüket, és kisiettek a folyosóra, ahol már mindenfelől összesereglettek a klinika dolgozói.

A többi emeletekről kiabálás hallatszott, aztán felbukkant egy nővér halottsápadt arca. – Közvetlenül a klinika mögött lezuhant egy magánrepülőgép! – kiáltotta. – Ha egy-két méterrel odébb . . .

– Igen, egy repülőgép – szakította félbe dr. Thomas Hendrichs, aki néhány nappal ezelőtt kezdte meg féléves gyakorlatát az Erdei Klinikán. – Már megtettem a szükséges intézkedéseket. Menjek ki a mentőkocsival?

– Jó ötlet, kolléga – kiáltotta vissza Anders doktor. – Pontosan hol zuhant le a gép?

Mikor elmagyarázták, hol zuhant le és robbant fel a gép, felélegzett. A robbanás pillanatában az első gondo-

lata a felesége, Katja, meg a kislia volt. A szerencsétlenség hál'istennek a házuktól messze történt.

Szerencsére – gondolta magában, de mindjárt el is szégyellte magát önzése miatt, és megkérdezte, megsérült-e lakóház?

– Nem, főorvos úr – magyarázta a fiatal nővér. – Úgy hallottam, hogy a gép kényszerleszállást akart végrehajtani. Már földet ért, amikor felbillent és robbant. A két utast a parasztok mentették ki, különben benne égték volna.

A magas, széles vállú, sportos alkatú dr. Thomas Hendrichs megkönnyeb-
bülten sóhajtott, mikor Büttner doktor úgy döntött, ő is vele tart a mentőautó-
ban.

Anders doktor bólogatva nézett a két orvos után. Megkedvelte Thomas Hendrichset. Szabálytalan vonásai nagyon rokonszenvéssé tették, s az összes nővér az új orvostól ábrándozott. Thomas elmesélte neki, hogy kozmetikai sebészettel szeretne foglalkozni, de mielőtt szakosodna, szeretne megismerkedni a sebészet minden ágával.

Anders doktor a szobájába sietett, hogy felhívja a feleségét, és megmondja, hogy ma valószínűleg nem tud hazamenni vacsorára. Még fogalma sem volt, milyen súlyos sérüléseket szenvedett a baleset két áldozata.

Nemsokára meghallotta a távolból a mentőautó szirénáját. Az emberek ki-

siettek a házakból, ahogy a mentőautó végigszáguldott Bergésfelden utcáin. Futótűzként terjedt el a hír a lezuhant repülőgépről.

Sokan kocsiba ültek, vagy motorke-
rékpáron, biciklin igyekeztek a baleset helyszínére.

Stephan letörölte homlokáról a vért. Néhány karcolástól eltekintve, szinte csodával határos módon, sértetlenül élte túl az esést.

Az arcán végigfolyó vér összekeveredett a könnyeivel. A kétségbeeséstől kábultan meredt Caroline-ra, aki mellette feküdt.

Egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy a lány halott.

A mindenfelől összesereglett kíváncsiak szemmel láthatólag ugyanígy vélekedtek. Süttogva vitakoztak egymással, időnként egy-egy pillantást vetve a fiatalemberre, aki szinte kővé meredve térdelt a földön fekvő fiatal nő mellett.

Stephan egyszerre egy hangot hallott: – Még él. Világosan láttam, hogy kinyitotta a szemét.

– Caroline – suttogta. – Caroline, itt vagyok.

De a lány már újra lehunyta a szempilláit. Stephan meg sem mozdult, amíg meg nem érkezett a mentőautó. Két fehér köpenyes orvos rohant felé.

Thomas Hendrichs segítette talpra.

Aztán egyszer csak ott volt az apja is. Karl Reimer erős testalkatú, széles vállú férfi volt, szögletes arcának voná-

sain meglátszott a kemény munka és a még mindig túlbuzgó energia.

Ahogy most kétségbeesett fiát támogatta, arca mély együttérzésről árulkodott. Eszébe jutott, hogy a felesége, Monika, könnyögött neki, semmi esetre se teljesítse Stephan kívánságát. Most ő is felelősnek érezte magát a tragikus balesetért.

Rossz rágondolni, mi történhetett volna Stephannal.

Pillantása a földön fekvő lányra esett, aki körül a két orvos forgolódott.

– Hogy történt? – fordult oda lélekben összetört fiához.

– Nem tudom, apa, nem tudom. – Stephan a két fehér köpenyes férfit nézte, akik most éppen az ápolóknak segítettek ráemelni a hordágyra Caroline-t. – Ugye meghalt?! – kiáltotta az orvosok felé szaladva.

– A szíve még ver – jött a válasz a fiatalabb orvostól. Hogy ő is reménytelennek tartja az esetet, azt most elhallgatta a vőlegény elől.

Caroline-t óvatosan betolták a mentőautóba. Stephan is be akart szállni, de mellette termett az apja, és karjánál fogva tartotta vissza.

– Csak útjában lennél az orvosoknak, Stephan. Majd utánuk megyünk.

– Talán még egyszer magához tér! Talán mondani akar nekem valamit. Talán...

– Stephan, fiam, térj észhez! – nyugtatgatta jóságosan az idősebb férfi.

Stephan megadta magát.

Könnyektől elhomályosult szemmel követte apját a kocsihoz. A kíváncsiakat engedtek nekik. Elindult a mentőautó.

– Jól ismerem az Erdei Klinikát – magyarázta Stephannak. – Az új főorvos, Anders doktor kitűnő sebész. Az elődjével, Thorsten professzorral jó barátságban voltam.

Stephan mintha nem is hallotta volna. Le nem vette égő szemét az előttük haladó mentőautóról. Mintha fenyegető veszélyt érzett volna a villogó lámpából és a szirénahangból.

Még azt sem vette észre, hogy sír, de Karl Reimer jól látta a lenyugvó nap fényében csillogó könnyeket, és keserű szemrehányásokat tett magának, amiért megvette fiának a sportrepülőgépet. A balesetet azonban most már nem tudja meg nem történtté tenni.

Gondolkozáshoz szokott agya lázasan dolgozott. Gondolatban végigfutott a sebészet minden tudományán. Bármi pénzt megad, hogy életben tartsa Caroline Pagnolt.

Megborzongva idézte fel magában a lány vérrrel borított arcát, azt az arcot, amelyet a fia olyan szenvedélyesen szeretett. Úgy tűnt, mintha a lány minden csontja összetört volna. Na meg az arca...

– Nem éli túl, apa. És én okoztam a halálát. Olyan boldog volt, mikor megmondtam neki, hogy holnap a születésnapomon kereszteljük el a repülőgé-

pet, és az ő nevét... – a hangja megcsuklott.

– Stephan, semmi értelme, hogy magadat is megőrjítsd. Talán van még remény.

– Azt hiszed, hogy életben marad? Tényleg azt hiszed, apa?

Karl Reimer inkább nem válaszolt. Ki kell várni – gondolta magában, ahogy leállította a kocsit az Erdei Klinika parkolójában.

Megint a fiára nézett, aki a vért törölgette a homlokáról. Stephan életében eddig minden táncritmusban zajlott, eddig az óráig azt sem tudta, mi a bánat és a gond. Ezzel a keserves élménnyel került először szembe a nyers valósággal, és értette meg először, hogy abban az álomvilágban, amelyet magának felépített, szenvedés és nyomorúság is előfordulhat. És senki nem segíthet rajta. Még ő, az apja sem veheti le róla a fájdalom terhét.

Stephan már összeszedte magát, a teste megmerevedett, s arcára mintha kemény álarc feszült volna, ahogy apját követve belépett az idilli fekvésű kórházba.

A lenyugvó nap utolsó sugarai bíborfénybe borították a Fekete-erdőt, s ebben a díszletben szinte barátságosnak tűnt a kétemeletes épület kiugró tetejével és körbefutó erkélyeivel. Az ember szinte megfedkezett róla, mennyi bajt és nyomorúságot rejtenek falai.

Egy pillanatra sem szünetel az élet és

a halál harca, s most úgy tűnik, ismét a halál fog diadalmaskodni.

Stephan kicsit megszédült, mintha megingott volna lába alatt a talaj. Egy pillanatra kétségbeesetten reménykedett, hogy az egész csak rossz álom, amelyből egyszer csak felébred majd.

Ez a valószínűtlen érzés azonban csak addig tartott, míg beléptek az előcsarnokba.

Karl Reimer megkérdezte, merre találják a baleseti felvételt. Stephan nagyokat nyelt, ahogy beléptek a helyiségbe.

Megadta Caroline nevét és címét, aztán a nővér megkérte, hogy apjával együtt várakozzanak kint, egyelőre semmi mást nem tehet értük.

– Szeretnék a főorvossal beszélni – válaszolta Karl Reimer, aki nem volt hozzászokva, hogy ilyen kurtán-furcsán bánjanak vele.

– Anders doktor úr már a műtőben van, Reimer úr – válaszolt barátságosan a fiatal nővér.

– Köszönöm, nővér. – Ha tetszett, ha nem, a nagydarab férfi, aki ahhoz volt szokva, hogy mindenki az ő utasításainak engedelmeskedik, most kénytelen volt egy alkalmazott akaratának engedni.

Stephan mélységes apátiába zuhant, s csak azon törte a fejét, hogy fogja túlélni az előtte álló órákat.

Egy idősebb nővér, aki megsejtette, mi játszódik le a két férfiban, az étkezdébe kísérte őket, ahol Stephan egy

konyakot rendelt magának, míg apja beérte egy kávéval.

S ezzel megkezdődött a hosszú vára-
kozás.

★

Minden orvos a legmodernebb felsze-
relésekkel ellátott műtőben volt.
Mindegyikük pillantása ugyanazt fe-
jezte ki.

Senki nem adott semmi esélyt, a
legcsekélyebbet sem annak a nyomor-
ult kis teremtsnek, aki a műtőasztal-
on feküdt.

Dr. Robert Andersnek minden önu-
ralmára szüksége volt, hogy ne vegyék
észre rajta az elkéseredést, mikor kollé-
gáival megvizsgálta a sérültet.

Ott függtek az átvilágított röntgen-
felvételek. Dr. Thomas Hendrichs
még egyszer megmutatta őket a főor-
vosnak. Nem kerülte el a figyelmét az
általá oly nagyrabecsült főorvos izga-
tottsága, és tudta, mit jelent.

Anders doktor megköszöri a tor-
kát. – El kell kezdeni – szólalt meg. –
Szinte hihetetlen, hogy még egyáltalán
van benne élet.

Thomas némán bólintott. Pillantása
a fiatal lány szétronszolt arcára esett,
akit már előkészítettek az első operáci-
óra. Még meglátszottak rajta a hajdani
szépség nyomai.

S ő már most azon kezdte törni a
fejét, hogyan lehet majd eltávolítani a
legcsúnyább sebhelyeket, ha mégis túl-
élne mindent.

– Még nagyon fiatal, alig húszéves.
– jegyezte meg a sebész főorvos, dr.
Viktor Uhling. – Azt hiszem, a belső
sérülései nem olyan súlyosak, mint első
pillantásra tűnt. A szíve egészséges, a
pulzusa meglepően egyenletes. Csak a
csonttörések. Hosszú órákig el fog tar-
tani, amíg valahogy összerakjuk. Csak
a csoda segíthet, hogy . . .

– A főorvos úr megfelelkezik magá-
ról – szól rá a maga néha kissé nyers
modorában Hanna főnővér. – Mióta
vannak csodák az orvosoknál?

– Az orvostudományban látszólag
tényleg nincsenek csodák. És néha – ha
nem is túl gyakran – mégis előfordul,
hogy mi, orvosok kénytelenek va-
gyunk letenni a fegyvert a természet
előtt, s a természet aztán a markába
nevet, mert a maga kis csodáival em-
lékeztet bennünket, hogy mi is csak
emberek vagyunk.

– Ebben egyetértünk – szól közbe
arcán a mosoly árnyékával Anders dok-
tor, de mindjárt újra elkomolyodot. –
Von Ringsdorff doktornő, kezdje el
kérem, az altatást. A mellkassal kezd-
jük, összerakjuk a törött bordákat.

A főorvos még egyszer ellenőrizte,
minden műszer készenlétben van-e a
műtőben, ha esetleg komplikációk lép-
nének fel. A műtőasztal mellett készen-
létben állt a lélegeztetőkészülék, be-
kapcsolták a vérkeringést és a szívmű-
ködést ellenőrző gépet. A képernyő
meglepően normális szívműködést
mutatott.

Minden orvos fellélegzett.

Dr. Thomas Hendrichs kivételével mindannyian meg voltak győződve róla, hogy ez a szerencsétlen lány egész életében viselni fogja a baleset nyomait.

Ha az orvostudomány nem lenne olyan fejlett, mint amilyen, Caroline Pagnolnak meg kellene halnia. A halál néha kész áldás – tűnődött magában Anders doktor.

Hendrich doktor azonban fiatal volt, és telve optimizmussal. Egyszer majd még nagy tetteket fog végrehajtani a plasztikai sebészet terén, és ezen a lányon is segíteni fog. Persze túllöttem a célon – gondolta magában –, egyelőre még nincs elég tapasztalatom, de azért esküszöm, hogy leoperálom róla a csúf sebhelyeket.

Gondolatai ugyan a jövőben kalandoztak, de minden figyelmét a segédasszisztensi munkára összpontosította.

Dr. Jürgen Büttner volt az első asszisztens. Anders doktor kinyújtotta a kezét, és elvette a műtősnővértől a feléje nyújtott szikét. Von Ringsdorff doktornő, az aneszteziológus bólintott a főorvos felé, s az megkezdte az első vágást.

Az asszisztensek kampókkal és csipezekkel széthúzták a sebszéleket, hogy szabadabbá tegyék az operációs területet.

A több órán át tartó, hosszú és bonyolult műtétek alatt mintha az

egész Erdei Klinika visszafojtotta volna a lélegzetét.

Felkelt a hold, a csillagok ragyogtak az égbolton, s a Föld tovább forgott, tudomást sem véve sok-sok ember fájdalomáról...

*

Karl Reimer megpróbálta rábeszélni Stephant, menjen vele Freiburgba.

– Úgysem engednek be hozzám – magyarázta. – Jó híreket kaptunk. Nem hal meg.

– Tudom, apa – töltött magának még egy konyakot Stephan. – De addig itt akarok maradni Bergesfeldenben, amíg be nem engednek hozzám. A közéletben akarok lenni.

– Napokig is eltarthat, fiam, amíg beengednek Caroline-hoz.

– Tudom. A főnővér, akivel beszéltem, az Arany Mór Szállodát ajánlotta. Szerinte biztos kapok szobát.

– Hát jó, Stephan, odaviszlek. Holnap átjövünk anyáddal. Végül is holnap van a születésnapod, és...

– Szeretném elfelejteni ezt a napot. Gondolom, a mama nagyon felizgatja majd magát. Már hetek óta készülődik a partyra, szétküldött egy csomó meghívót is...

– Éppen ezért lenne...

– Ne folytasd, apa! – vágott a szavába ingerülten Stephan. – Senki nem várhatja el tőlem, hogy részt vegyek a partyn, még ha a saját születésnapomról is van szó. Senkit nem akarok látni.

Karl Reimer elfojtott egy sóhajtást. Egyrészt tökéletesen megértette a fiát, másrészt viszont kedves lenne tőle, ha legalább egypár órára eljönne. A vendégséget már nem lehet lemondani, s így kénytelenek lesznek Stephan nélkül ünnepelni.

Holnapra talán megnyugszik egy kicsit, holnap, ha már tudni fogja, hogy Caroline tényleg megmenekült. De hogy lesz aztán?

Hatalmas kérdőjel meredt a tapasztalt férfi elé, aki úgy érezte, jól ismeri a fiát. Stephan igazi széplélek. Hogy lesz képes feleségül venni egy lányt, aki talán egész életére a toloszékhez lesz láncolva? Aztán meg az arca. Csúf sebhelyek torzítják majd el. A kozmetikai sebészet persze ma már sok mindenre képes, de azért . . .

– Apa, telefonálnom kell Párizsba. Fel kell hívjam Caroline szüleit – riasztotta fel gondolataiból Stephan hangja. – Úristen, képtelen vagyok . . . – csuklott el a hangja.

– Majd én, Stephan. Add ide a számot. Neked most ágyban a helyed. Szívesen melletted maradnék, de holnap reggel fontos tárgyalásom van, és okvetlenül Freiburgban kell lennem. Majd megkérem édesanyádat, hogy jöjjön ide . . .

– Idefigyelj, apa! Átjövök Freiburgba, mihelyt biztos leszek benne, hogy túléli. De egy-két óránál tovább nem maradok a partyn.

– Köszönöm, fiam, És most elviszlek a szállodába.

– Csak szólok, hogy bármikor felhívhatnak az Arany Mórban – magyarázta Stephan.

Szűk félórával később Stephan kikísérte apját a kocsihoz, aztán visszament a szállodába. Telefonos szobát kért, és nagy borraivalót adott az éjszakai portásnak, hogy bármikor kapcsolja, ha a klinikáról hívnák.

Várakozásával ellentétben azonnal mély álomba merült.

★

Katja Anders még egy pillantást vetette a gyerekszobába, aztán mikor látta, hogy a kicsi alszik, lassan újra lement a lépcsőn, hogy a nappaliban várja férjét.

Vörös pongyolájának szegélye a padlót súrolta, ahogy átsietett a szobán, és megállt a tükör előtt, hogy megnézzze magát.

Örömmel állapította meg, hogy még mindig szép. Megőrizte karcsú alakját, és barna szeme is visszanyerte meleg fényét. Robert szerelme átsegítette élete legnehezebb óráin. Szinte már nőies érzékenységgel megvédte a legmélyebb kétségbeeséstől, kiszakította a teljes közöny verméből, amelybe depressziója taszította.

Vajon a sors akarta, hogy a Bergesfelden közelében elszenvedett súlyos autóbaleset után éppen az Erdei Klinikára szállítsák első férjével együtt?

Nemcsak a szeretett férfit vesztette el akkor, hanem a gyermeket is, akit a szíve alatt hordott.

Robert mindig mellette állt, s az egész Erdei-Klinika fontos szerepet kapott az életében.

Katja rámosolygott a tükörképére, aztán két kézzel végigsimított csillogó szőke haján, amelyet Robert annyira szeretett.

– Drága Robert – suttogta maga elé, aztán leült kedvenc karosszékébe.

Theresia Mansfeld még behozta a hideg vacsorát és egy üveg bort, mielőtt visszavonult volna birodalmába a doktorház legfelső emeletén.

Katja tudta, hogy Theresia most a tv-képernyője előtt ül, és feszült figyelemmel nézi a krimi. A drága Theresia, ahogy Robert hívja, szenvedélyes tévénező. Katja is bekapcsolhatta volna a készüléket, de túlságosan nyugtalan volt, hogysem oda tudjon figyelni a történetre.

Gondolatai a férje és az orvosteam körül forogtak. Valószínűleg még mindig azt a boldogtalant operálják, aki valószínűleg egész életére nyomorék marad.

Micsoda tragikus sors!

Akaratlanul is végigfutott a hátán a hideg. Igyekezte leküzdeni hirtelen támadt rossz érzését, töltött magának egy pohár bort a metszett kristályba. Az első korty után újra felpattant, és az ablakhoz lépett.

Milyen csönd van! A hold hatalmas, sárga lampionként függött az égbolton, s ragyogtak a csillagok. Milyen jó lenne, ha sétálhatnának egyet Roberttel ezen a gyönyörű éjszakán!

Hirtelen neveltségnek érezte magát.

Ő is orvos, tudnia kell, milyen szűkre szabott az orvos ideje, aki életét az emberi fájdalmak enyhítésére szenteli, aki mindig ott kell legyen, ahol szükség van rá. Robert szakmai odaadása néha már az önfeláldozás határát súrolja, és kicsit ő maga is ilyen. Kitöltötte életét a félnapos munka a klinikán, és önfeláldozóan ápolta a különösen érzékeny betegeket.

Egy autó hangja riasztotta fel Katját gondolataiból. Egy pillanatra felvillant a fényszóró, így köszöntötte Robert, mikor késő este jött haza.

Az asszony mindig újra meglepődött a saját reakcióján. A szíve hevesen dobogott, mint egy fiatal lányé az első randevún. Gyors pillantást vetett a tükörbe, meggyőződött róla, hogy elég csinos ragyogó sötét szemével és rózsás arcával, aztán kisietett a folyosóra, hogy kinyissa az ajtót Robert előtt.

– Végre – simult hozzá mosolyogva, ahogy a férfi átölelte. – Néha kész örökkévalóságnak érzem, amíg hazajössz.

– Szeretlek, Katja – válaszolta a férfi gyengéden. – Milyen gyönyörű vagy! Azt hiszem, túl gyakran is mondom.

– Szép bókokat minden nő szívesen hallgat – nézett vissza Katja szerelme-
sen.

A férfi kék szeme felragyogott, de a szeme sarkában a ráncok és szeme alatt a mély karikák figyelmeztették Katját, hogy nagyon fáradt.

– Akarsz enni valamit, vagy bekap-
tál valamit az ebédlőben?

– Szívesen ennék valami hideget egy pohár borral. Gyorsan felszaladok, megmosakszom és átöltözöm – mosoly-
gott vissza.

– Ágnes néinek igaza volt, hogy mindig azt mondogatta, csodálatos do-
log a házasság. Tudtam, hogy egyszer találkozni fogok azzal a nővel, akit mindennap szeretnék magam mellett tudni.

– Mi van veled, Robert?

– Ha az ember egy olyan műtét után, mint a mai, végre a saját otthonában lehet és egy szép feleség várja, óhatatlanul érzélgőssé válik.

– Olyan rossz volt?

– Még annál is rosszabb, Katja. Sür-
gősen meg kellett operáljuk azt a sze-
gény gyereket. Az arcából egyelőre nem sok látszik. Még a haját is le kellett borotválni, mert a fejbőre is összevissza volt vagdosva. Csak a szeme maradt sértetlen. Olyan barna, mint a tiéd. Mikor az intenzív osztályon ott ültem mellette, egyetlen pillanatra felnyitotta. Persze nagyon fátyolos volt. Szegény kislány. – Megköszörülte a tor-
kát, aztán felsietett a lépcsőn.

Furcsa, hogy ebben a pillanatban milyen fájdalmasan hiányolja a két kutyáját. Mindig felvidította a két szá-
kásszőrű tacskozó boldog üdvözlése. Most Ágnes néninél vannak az idősök otthonában, és nagyon jól érzik magu-
kat.

Anders doktor belépett a hálószobá-
jába. Csak semmi érzélgősség – mondta magának, és rámosolygott a tükörké-
pére. Boldog házasságban él, van egy szép kisfia, aki még mindig megdobog-
tatja a szívét, ahányszor csak meglátja. Néhány perc múlva újra a nappaliban volt, ahol Katja várta.

Az asszony a fotel karfájára ült, és hozzásimult. Nem kínozza kérdések-
kel, kivárta, amíg belül annyira meg-
nyugodott, hogy beszélni tudott a mai napról.

Ma este Anders doktornak hosszú időre volt szüksége, míg beszélni tu-
dott a feleségének Caroline Pagnolról.

– Még csak húszéves, Katja – fogott bele halkán, és az ölébe húzta a felesé-
gét. – Kérdés, tökéletesen begyógyul-
nak-e valaha a csonttörései. Minden lehetségest megtettünk, és remélem, nem kell egész életében tolószékben ül-
jön vagy mankóval járjon. Ennél rosszabbak a mély vágások az arcán, a karján és a lábán. Hendrichs doktor teljesen felvillanyozódott, meggyőző-
dése, hogy plasztikai műtétekkel szinte teljesen el lehet majd tüntetni a hege-
ket.

– Thomas Hendrichs? – nézett a

távolba Katja. – Furcsa, engem mindig rád emlékeztet. Te is ilyen lehettél ennyi idős korodban.

– Nehogy féltékennyé tegyél! – tréfálkozott a doktor.

– Nagyon kedvelem – nevetett vissza az asszony. – Ugyanolyan dinamikus, mint te, telve van becsvágygal, az meg külön tetszik benne, ahogy mindenben igyekszik téged utánozni. Te vagy számára a nagy példakép. Éppen tegnap mondta, hogy mérhetetlenül csodálja a megértésedet és az empátia-készségedet, ahogy szinte gyóntatópap vagy a betegeknek. Igen, szó szerint azt mondta, hogy olyan szeretne lenni, mint te.

– Helyes fiú – csókolta meg Anders doktor a feleségét.

*

Caroline felnyitotta a szemét. Zavartan bámulta az ágy lábánál a hófehér falat. Azt hitte, álmodik, és hosszú időbe telt, míg vissza tudott emlékezni a részletekre.

Egyszerre mintha lehullott volna szeméről a hályog. Düsseldorfba repült, ahol Stephan várta, aztán együtt mentek Freiburgba, hogy...

– Nem, nem – tört fel ajkáról, mint egy sóhajtás. Fel akarta emelni a jobb kezét, de valami nehéz visszahúzta. Felnyögött.

Könyvek homályosították el a pillantását, szeme előtt összerosódtak a kis éjjeli lámpa fényében a tárgyak.

Keskeny arc hajolt fölé, kutató tekintet pásztázta végig az arcát. – Hallja, amit mondok, Pagnol kisasszony?

– Igen – válaszolta Caroline nagy nehezen.

Alig tudta mozgatni az ajkait. Előntötte a kétségbeesés, a pánik, megpróbált felülni, de a teste nem engedelmessékedett.

Megbénultam – gondolta szinte kábán. – Soha többé nem fogok tudni járni.

– Stephan...

– A vőlegénye az Arany Mór Szállóban tölti az éjszakát, Pagnol kisasszony. Mindjárt szólok Hendrichs doktornak, hogy felébredt. Fájdalmai vannak?

– Semmit nem érzek – erőltetett ki magából néhány szót. – Megbénultam. Ó, Istenem!

Az arc eltűnt. Caroline hallotta, hogy lassan nyílik és csukódik egy ajtó, és hirtelen tudatára ébredt, mennyire elhagyatott.

– Mama – suttogta. – Mama. – Aztán hangtalanul sírni kezdett. A kötés felszívta a könnyeit.

– Ne sírjon, Caroline, a sírás árt – hajolt fölébe valaki.

Szürke szempár vizsgálta kutatóan egy rokonszenves férfiarcból. – Hendrichs doktor vagyok. Én vagyok ma az éjszakai ügyeletes az intenzív osztályon.

– Megbénultam?

– Dehogyan, Pagnol kisasszony.

– De nem tudok mozogni. És alig tudok beszélni.

– Nem csoda, Pagnol kisasszony.

– Az előbb Caroline-nak szólított. – Érezte, hogy előnti a gyengeség. Mint egy hullám futott végig az egész testén. Lehunyta a szemét.

– Doktor úr, én... – mutatott a fiatal nővér a betegre. – Megértette?

– Igen, Birgit nővér, megértettem. Feküdjön le egy kicsit a nővérszobában. Itt maradok. Ha máshová hívnak, majd felébresztem, hogy visszavegye itt a szolgálatot.

– Köszönöm, doktor úr – pillantott rá csodálattal a csinos, fiatal nővér, aztán halkán kiment a szobából.

Thomas leült, és a fiatal beteget bámulta. Véletlenül került a kezébe egy fénykép a lányról és Stephan Reimerről. Valaki behozta a kizárókéjét, amely a balesetnél messzire kirepült. Az egyik mezei munkás találta meg, és az orvos kezébe nyomta, mikor beszálltak a mentőautóba.

Kinyitotta, hogy megállapítsa a személyazonosságát, de ezen a fényképen kívül csak a női kizárókéjében szokásos apróságokat találta.

Thomas tudta, nem tisztességes dolog, hogy egyszerűen zsebre vágta a képet, de mindenáron tudni akarta, hogy nézett ki Caroline Pagnol a végzetes baleset előtt.

Nem tudott betelni a gyönyörű leányarccal. Előhúzta a fényképet az inge zsebéből, és hosszan elnézte.

Egy pillanatra előntötte a reménytelenség érzése. Lehetetlennek érezte, hogy ez a csúnyán összeroncsolt arc valaha még visszanyerje ifjú szépségét és ragyogását.

De ez az érzés nem tartott sokáig. Éppen mert fiatal, könnyebb lesz megszabadítani a csúf hegektől. Persze nagy szerepe lesz a bőr gyógyulási hajlamának is, ami minden embernél más és más.

Látott már betegeket, akiknél súlyos vágott sebektől csak alig látható nyomok maradtak, míg másoknál hosszú évekig tartott, míg begyógyultak a sebei. Ezek a keloidra hajlamos bőrtípusok.

Na meg a csonttörések. Csak remélhette, hogy jól gyógyulnak majd, és a lány nem lesz mankóhoz kötve.

Egyszer csak megérezte a sötét szempár pillantását, és vonásai mosolyba húzódtak.

– Minden rendben lesz, Caroline – hallotta meglepetten a saját hangját.

– Szeretem, ha Caroline-nak szólít, doktor – válaszolta a lány könnyben úszó szemmel.

– Aludj tovább, kislány – suttogetta az orvos gyengéden.

Caroline engedelmesen lehunyta a szemét.

★

A nap első sugarai beragyogtak Denise Pagnol hálószobájának halványkék függönyén.

Éjfél után jöttek haza a férjével Párizsból St. Cloudba egy estélyről. A hallban egy cédulát találtak a telefon mellett, hogy Bergesfeldenből keresték őket.

Bár Maurice azt mondta, biztosan Caroline hívta őket, ő lehet Stephannel abban az eldugott kis fészekben, mégis furcsa nyugtalanságot érzett, s nem is aludt olyan jól, mint máskor.

Többször felébredt, és reggel hétkor már teljesen éber volt.

Hallotta Maurice szöszmötölését a hálószobájából. A férje korán kelő volt, azért döntöttek néhány évi házasság után a külön hálószoba mellett.

Denise Pagnol felkelt. A rövid és nyugtalan éjszaka után úgy érezte magát, mint akit kerékbe törtek. A halványkék pongyola kicsit enyhítette még mindig csinos arcának sápadtságát.

Maurice Pagnol már felöltözött. Éppen meg akarta kérdezni a feleségét, miért kelt fel ilyen korán, mikor az éjjeliszekrényen megszólalt a telefon.

Rámosolygott a feleségére, és felvette a kagylót.

Az asszony riadtan figyelte, ahogy hirtelen németre váltott. Mintha árnyék esett volna az arcára.

– Köszönöm – mondta. – Igen, még ma jövünk. Ha lehet, a magánrepülőgéppel. Mindent elintézek. – Lassan letette a kagylót.

Denise Pagnol egy székre rogyott, és rámeredt a férjére.

– Mondj már valamit, Maurice! – kiáltott rá, magánkívül az idegességtől.

– Valami szörnyűség történt. Mondj már valamit!

– Nyugodj meg, drágám! – kérte a férfi. – Caroline-t baleset érte. De él, és túléli.

– Hála legyen az Istennek – zokogott fel Denise megkönnyebbülten.

– Ahogy lehet, indulunk. Mindjárt telefonálok a repülőtérre. Talán le lehet szállni valahol a klinika közelében.

– Igen, Maurice. – Denise a szobájába szaladt, hogy felöltözzön. Elmaradt a szokásos reggeli szépítkezés, alig figyelt oda, mit csinál.

– Maurice! – kiáltotta, mert eszébe jutott, meg sem kérdezte a férjét, hogy történt a baleset, de a férje már nem volt a szobájában.

Természetesen autóbaleset lehetett – gondolta magában, ahogy kisietett a szobájából. Maurice-t a reggelinél találta.

– Minden el van intézve. Leszállhatunk egy magánrepülőtéren Freiburg mellett. Beszéltem Reimer úrral, Stephan apjával. – Maurice egyelőre sürgősségtelennek tartotta megmondani a feleségének, hogy a két fiatal kényszerleszállást hajtott végre Stephan új sportrepülőgéppel.

Bár Reimer úr semmi pontosat nem mondott a lánya sérüléseiről, érezte, hogy Caroline-nal nagy baj van. Kész csoda, hogy Stephan megúsza néhány kisebb zúzódással. De erről majd csak

akkor beszél a feleségének, ha már leszálltak Freiburgban. Minek már most felizgatni. Úgysem tud mindent ő maga sem.

Stephan már korán reggel hívta az Erdei Klinikát. Dr. Hendrichshez kapcsolták, aki az éjszakai ügyelet ellenére is úgy döntött, hogy csak délben megy haza, hogy aludjon egy kicsit.

Mikor meghallotta, hogy Caroline már többször magához tért és túl van az életveszélyen, úgy döntött, hazamegy.

Hendrichs doktor azt mondta, egyelőre még nem látogathatja meg Caroline-t. Talán majd egy-két nap múlva. Mielőtt azonban Freiburg felé indult volna, kis kitérővel megállt az Erdei Klinikánál.

Talán sikerül személyesen is beszélnie a barátságos hangú orvossal. Hendrichs doktor csak homályos válaszokat adott, mikor a baleset következményei után érdeklődött.

Valóban sikerült találkoznia Hendrichs doktorral. Stephan bemutatkozott, és azt is megmondta, hogy Caroline Pagnol vőlegénye.

– Nagyon aggódom érte, doktor – mondta gondterhelten. – Ahogy látja, nekem iszonyú szerencsém volt – mutatott arcán a ragtapaszra. – Egy-két karcolás, semmi több. Kétségbeejtő, hogy éppen Caroline-nek kellett ilyen súlyosan megsérülnie. – Jellegzetes mozdulatával kisimította a homlokából sötét haját. – De ugye igaz, amit a telefonba mondott?

– Nincs életveszélyben, Reimer úr – válaszolta Thomas komolyan. – És... szóval egyelőre még nemigen mondhatunk ennél többet.

– Ezt hogy érti? Úgy gondolja, hogy Caroline a baleset következtében... – Stephan nem merte kimondani ezt a szörnyűséget.

– Majd meglátjuk. – Thomas szavak nélkül is megértette, és tudta, nagy sokk lesz Reimernek, ha megtudja, számtalan műtetre lesz még szükség, hogy Caroline-t úgy-ahogy megint rendbe hozzák. Egyelőre még semmiképpen sem szabad megtudnia.

– Köszönöm, doktor – nyújtotta a kezét Stephan. – Most hazamegyek, de este megint az Arany Mórban leszek. Mostantól sűrűn fogjuk látni egymást.

– Vizontlátásra, Reimer úr.

Stephan gyorsan kisietett az előcsarnokból, ahol beszélgetése az orvossal lezajlott. Most még súlyosabb gondolatok neheztedtek rá. Nyomasztották Hendrichs doktor inkább kitérő, bizonytalan válaszai.

Stephan beszállt a kocsijába.

Mikor maga mellett az ülésen meglátta Caroline rúzsát, amelyet ő ajándékozott neki, beléhasított a fájdalom. Kezébe szorította, és erőlködve nyelte vissza fel-feltörő könnyeit.

Eszébe jutott, hogy tegnap még elítélte a síró férfiakat, de most megértette, hogy egyáltalán nem olyan férfiatlan dolog a sírás, mint hitte.

Stephan ügyet sem vetett maga körül

a festői tájra, gondolatai Caroline-nál jártak, és nagyon kellett igyekezzen, nehogy balesetet okozzon.

Kétségbeesetten rágódott azon, hogy Caroline az ő hibájából fekszik súlyos sérülésekkel a kórházban. Rá kell jöjjön, mi baja történt hirtelen a gép motorjának. Majd kifaggatja a szerelőket, az apja pedig felkeresi a céget, ahonnan a gépet vette.

Felsőhajtott, mikor eszébe jutott, hogy bármit tegyen is, Caroline-on végső soron nem segíthet.

Ahogy a szülői ház előtt kiszállt a kocsijából, odakanyarodott az apja kocsija is, amely Pagnolékat hozta a magánrepülőtérről.

Gyorsabban vert a szíve. Vajon Caroline szülei őt hibáztatják majd? Bizonytalan mosollyal üdvözölte őket.

Denise Pagnol szó nélkül megszorította a teljesen megzavarodott fiú kezét. Képtelen volt akár egy szót is kipróbálni ajkain.

Maurice Pagnol többször megköszönte a torkát, mielőtt megszólalt: – Tragikus, hogy ilyen körülmények közt kell viszontlássuk, Stephan.

– Éppen most voltam az Erdei Klinikán, uram. Caroline túl van az életveszélyen. A körülményekhez képest jól van – válaszolta Stephan mereven.

– Hála Istennek! – kiáltott fel Madame Pagnol, és eddig merev arcába visszaköltözött az élet. – Mikor látogathatjuk meg?

– Önöket biztos azonnal beengedik – vélekedett Stephan, és megvárta, míg a vendégek belépnek a házba, ahol édesanyja üdvözölte őket komoly arccal.

Stephan csak intett anyjának, és felszaladt az első emeletre. Kicsit egyedül kell maradjon, hogy gondolkozni tudjon a történeteken.

Végigvetette magát az ágyán, és összefonta karját a feje alatt. Szeme előtt végigperegtek a Caroline-nal Nizában töltött hetek képei.

Maga előtt látta Caroline aranybarna testét, látta ragyogó szemét, látta magukat, ahogy kézenfogva szaladnak be a vízbe, és tisztán hallotta nevetését, ahogy egymás mellett a hullámok közé vetették magukat . . .

– Caroline – nyögött fel. – Drága Caroline.

Megszólalt a telefon az éjjeliszekrényén. Kedvetlenül nyúlt utána és szólt bele. A vonal túlsó végén az anyja érdeklődött, akar-e beszélni Ilona Patzakkal. Mikor igent mondott, kapcsolta a lányt.

Évekig jóbarátok voltak Ilona Patzakkal. Azt hitte, szereti a lányt, de aztán találkozott Caroline-nal.

Ilona nagyon megértő volt, mikor beszámolt neki Caroline-ról, és kérte, adja vissza a szabadságát. Nagyon hálás volt neki.

– Ilona – szólt bele a kagylóba. – Kedves tőled, hogy felhívtál.

– Hallottam a tragikus ügyről, Ste-

phan, és csak azt akarom mondani, hogy rám mindig számíthatsz, ha úgy érzed, hogy beszélni akarsz valakivel.

– Köszönöm, Ilona, kedves tőled.

– Meg gratulálni is akartam, habár...

– Semmi baj, Ilona. Úgyis itt leszel a születésnap partyn. Én csak kis ideig maradok, mert visszamegyek Bergesfeldenbe, hogy Caroline közelébe legyek.

– Beszéltem az édesanyáddal, tőle tudom, hogy túl van az életveszélyen.

– Bárcsak tudnám, hogy életképes is lesz, Ilona. Hidd el, olyan szörnyű.

– Tudom, Stephan. Három óra felé jövök.

– OK – tette le a kagylót.

Anyja lépett be a szobába. Könnyek ragyogtak a szemében. – Kisfiam, még nem is gratuláltam a születésnapodra. Tudom, ilyen körülmények között nem is kívánhatok neked sok boldogságot. Caroline biztosan meg fog gyógyulni.

– Remélem, mama. – Felült, és lelógatta lábát az ágy szélén. – Átöltözöm, mama.

– Tudod, hogy apád egész éjjel alig aludt valamit. Magának tesz szemrehányásokat, amiért megvette neked a gépet.

– Csak örömet akart szerezni. De mit számít most már az egész? Ami megtörtént, megtörtént.

– Édes fiam – ölelte át a fiát Reimer-

né, aztán könnyes szemmel kisietett a szobából.

Hogy örült ennek a mai napnak! Nem kímélte a fáradtságot, hogy fia vendégei minél jobban érezzék magukat. És most itt van.

*

Caroline késő délelőtt ébredt fel. Ezúttal teljesen tiszták voltak a gondolatai. S az ébredéssel visszatért a kétségbeesés is. Túl hamar megértette, hogy teljesen mozdulatlan, s hogy úgy kell tetetni, mint egy kisbabát.

Emellett mindene fáj. A tehetetlenségtől könnyek szöktek a szemébe. Feltartóztathatatlanul tört ki belőle a zokogás.

– Pagnol kisasszony, nem szabad felizgatni magát – kérlelte jóságosan a nővér. – Inge nővér vagyok. Akar beszélni a doktor úrral?

– Hendrichs doktorral? Igen, kérem. – Caroline lehunyta a szemét, és érezte, ahogy lehunyt pillái alól feltartóztathatatlanul folynak a könnyek.

Aztán már ott is volt az a kedves orvos.

– Jó reggelt, Pagnol kisasszony – üdvözölte mosolyogva. – A nővér mondta, hogy felébredt.

– Doktor úr, bárcsak meghaltam volna! Mi van velem?

– Van néhány csonttörése, ami a maga korában biztosan hamar begyógyul. Az első napok persze nem lesz-

nek valami kellemesek. Fájdalmai vannak?

– Igen, doktor – sírta el magát újra a lány.

– Adok egy injekciót, attól majd jobban érzi magát, és el tud aludni. Az alvás a legjobb orvosság, Pagnol kisasszony.

Szerette volna megkérni, hogy szólítsa megint Caroline-nak, de nem merete. Talán a klinikán bizonyos előírások vannak, hogy szólíthatják egymást az orvosok és a betegek. Erről az is eszébe jutott, hogy fogalma sincs, milyen kórházban fekszik.

Mikor megkérdezte az orvostól, az elmagyarázta neki a város és a klinika fekvését. – Az előbb telefonált az édesapja. Anders főorvos úr megengedte, hogy a szülei meglátogassák. A vőlegénye is itt volt. Üdvözetét küldi. Már a telefonba is mondta, mielőtt idejött volna.

– Stephan. Milyen furcsa. Olyan, mintha egy másik élethez tartozna. Mostanában nagyon könnyen elsírom magam – magyarázkodott.

Thomas óvatosan felitatta könnyeit egy gézcsíkkal. – Ne sírjon, Pagnol kisasszony. Úgy, és most kap egy fájdalomcsillapító injekciót – tette hozzá, mikor Inge nővér betolta a műszeres kocsit.

– Ma kicsit kitolódik a délelőtti vizit, mert az urak még a műtőben vannak – magyarázta, miközben befecskendezte a tű tartalmát.

– Igen? – nézett el mellette Caroline az ablak felé. Szinte súrolták az üveget egy gesztenyefa ágai. – Stephannak ma van a születésnapja – tette hozzá. – Az én nevemre akarta keresztelni a sportrepülőgépet. Azt akartuk... Mi történt a repülőgéppel? Már mint...

– Felrobbant, és...

Caroline rámeredt az orvosra. Milyen furcsa, egyetlen pillanatig sem hitte, hogy Stephan is megsérülhetett. Talán ő is itt van a klinikán? Vagy meghalt, és csak azért hazudtak neki, hogy megkíméljék az újabb izgalmaktól?

– Ugye Stephan nem...? – nem merte kimondani a kérdést.

– Egy-két karcolástól eltekintve megúsza, Pagnol kisasszony.

– Hála Istennek. – Fel akart sóhajteni, de már az első mélyebb lélegzettől könnyek toluultak a szemébe.

– Eltört egy-két bordája, de hamar meg fog gyógyulni, és mindjárt hat az injekció is. Mire megjönnek a szülei, nem lesznek fájdalmai.

Caroline kutatóan nézte a fiatal orvost. A férfi nyugalma furcsa módon rá is átragadt, és már nem félt annyira a jövőtől. – Az arcom? – kérdezte halalkan. – Nagyon megsérült?

Az orvos állta a pillantását. – Természetesen az arca is erősen sérült, de el fognak tűnni a sebhelyek.

– Remélhetőleg. – Caroline túl fáradt volt hozzá, hogy újabb kérdéseket tegyen fel. Mit szólna Stephan, ha csúf

sebhelyek torzítanák el az arcát? – gondolkozott magában.

Stephan a tökéletességet szereti. Vajon akkor is szeretni fogja, ha nem lesz szép? Ha ez megtörténne, akkor jobb lett volna, ha mindjárt meghal, mikor lezuhantak.

– Próbáljon meg bátran nézni a jövőbe – kérte az orvos komolyan. – Nagy szerencse, hogy nem voltak belső vérzései. A csonttörések begyógyulnak.

– És a vágott sebek?

– Ebben se legyen ilyen pesszimista!

– Megpróbálok – ígérte Caroline fakó hangon.

Mikor megérkeztek a szülei, Hendrichs doktor néhány szót váltott velük, aztán kiment. Reagálásukból megértette, hogy már felkészítették őket, milyen látványra számíthatnak.

Denise Pagnolnak óriási erőfeszítésre volt szüksége, de felülmúlta önmagát, ahogy az ágy mellé lépett.

Maurice Pagnol viszont azonnal az ablakhoz lépett. Rettenetes sokkot okozott neki a látvány, amit Caroline nyújtott. A lány arcából csak hatalmas szeme látszott ki, s szemében egy halálra rémült gyermek pillantása.

Denise széket húzott az ágy mellé, és beszélni kezdett. – Beszéltem a főorvossal, Caroline. Azt mondja, hogy egy darabig itt kell maradnod, de ahogy szállítható állapotban leszel, elviszünk egy magánklinikára Párizsba.

– Itt akarok maradni, Maman – válaszolta Caroline.

– De kicsim, csak azt akarjuk, hogy a közelünkben legyél.

– Itt maradok – ragaszkodott makacsul a kívánságához Caroline.

– Természetesen itt maradsz, Caroline – szólalt meg Maurice Pagnol, akinek végre sikerült összeszednie magát. Még egy mosolyt is sikerült az arcára erőltetnie, mikor a lánya ágyához lépett.

– Köszönöm, papa – ragyogott fel Caroline szeme. – Nem tudok nevetni, papa. Ugye, a kötés teljesen eltakarja az arcomat?

– De csak vágott sebeid vannak. A főorvos megkérdezett, könnyen gyógyultak-e gyerekkorodban a sebeid? Mondtam, hogy igen, és ettől szemmel láthatólag nagyon megkönnyebbült. Majd meglátod, hogy semmi nyoma nem fog maradni – váltott gyors pillantást a férjével Denise Pagnol. – Ja, igen, és Stephan üdvözlétét küldi. Ott-hon van, de este visszajön. Az édesapja meghívott, hogy lakjunk náluk, de inkább kivettünk egy szobát az Arany Mór Szállóban, hogy a közeledben legyünk. Papa nem maradhat itt sokáig, de én igen. És amennyire az ideje engedi, édesapád is idejön Bergesfeldenbe.

– Köszönöm, Maman, de azt hiszem, nyugodtan visszarepülhetsz vele. Nem vagyok életveszélyben. Biztos vagyok benne, hogy neked óriási áldozat lenne, hogy itt maradj egy ilyen kisvárosban. Nekem itt van Stephan.

Mondjátok meg neki, hogy üdvözlöm, és minden jót kívánok a születésnapjára.

– Ő is eljött volna, de egyelőre csak a legközelebbi hozzátartozókat engedik be hozzád, azok pedig mi vagyunk – próbált tréfálkozni Maurice Pagnol.

– Tudom. Hendrichs doktor nagyon kedves hozzám, és . . .

Caroline megkönnyebbült, mikor a beszélgetést félbeszakította a vizit érkezése. Még a szülei is annyira kifárasztották, hogy már csak egyedül szeretett volna maradni.

Az injekció is hatott. Denise a lánya fölé hajolt, és halvány kis mosollyal búcsúzott, Maurice pedig csak bólintott.

Anders doktor néhány szót mondott Caroline-nak, de a lány alig értette meg. Hirtelen minden olyan messze távolodott tőle, és már csak Hendrichs doktor arcát látta.

★

Ilona Patzak hosszú fekete hajú, mélykék szemű, igen öntudatos ifjú hölgy volt. Bécsben született, és a szép Duna menti városban is nőtt fel. Nagyon régóta ismerte Stephan. Münchenben talákoztak először, egy partyn, és a lány az első pillanatban elhatározta, hogy megszerzi magának a fiút. Sikertült is, de nem tudta megtartani.

A fiú miatt hagyta ott Bécsset, és divattervezőként helyezkedett el Freiburgban, hogy a közelében legyen,

mert Stephan ugyanebben a városban dolgozott egy ügyvédi irodában. Az apja szerette volna, ha mellette dolgozik a gyárban. Úgy volt, hogy rövidesen összeházasodnak.

De aztán Stephan megismerkedett Caroline Pagnollal. Ilona először kétségbeesett, de harcos természetű lévén, úgy döntött, visszahódítja Stephan.

De nem ilyen áron – gondolta magában, mikor leállította kocsiját a Reimer-villa előtti parkolóban. Stephan kérte, hogy jöjjön kicsit hamarabb, mint a többi vendégek.

A fiú már várta. Némán ölelték át egymást. Ilona okos volt, és nem követte el azt a hibát, hogy kérdésekkel kínozza. Azt sem mondta meg neki, mennyire boldog, hogy élve és sértetlenül látja.

A villa mögött húzódó parkszerű kertbe mentek. Mindjárt a ház mögött úszómedence csillogott, körülötte nyugágyakat és székeket állítottak fel a vendégeknek, mert a forró augusztusi délutánon biztosan sokan szeretnének megfürödni.

– Ülünk le – nyitott ki Stephan egy nyugágyat a lány számára, míg ő maga melléje ült egy székre. – Ilona, úgy örülök, hogy barátok maradtunk – szólalt meg halkán, a lányra nézve.

Nem kerülte el a figyelmét, milyen szép a lány szabályos vonásaival és húsos ajkával. Széles vállpántos fehér ruhát viselt, amely kiemelte barnára sült bőrét. Eszébe jutott, milyen szen-

vedélyesen megkívánta, mikor alig két napja ismerték egymást, de Ilona értett hozzá, hogy ellenállásával még jobban felcsigázza. Gonosz kis bestia volt akkoriban, ezért is értékelte olyan nagyra, hogy ilyen okosan reagált később a történetekre.

– Magától értetődik, Stephan. És ha nem akarod, hogy erről beszéljünk, akkor hagyd.

Kis csomagot húzott elő a táskájából, és Stephan felé nyújtotta: – Csak egy apró ajándék. Nehezemre esik gratulálni.

– Köszönöm – csomagolta ki az ajándékot Stephan. Fekete bőrtok tűnt elő, benne arany öngyújtó a kezdőbetűivel.

– Ismerlek, és tudom, milyen könnyelműen elhagyod az öngyújtóidat. Remélem, ezt nem fogod egyhamar elveszíteni – nevetett halkan.

– Majd igyekszem – nevetett Stephan is, de a nevetése inkább rekedt köhögésnek hallatszott.

Aztán Caroline-ról kezdett beszélni, és arról a félelméről, hogy egész életére elcsúfítják a sebhelyek.

– Ma már nagyon fejlett a kozmetikai sebészet. Caroline biztosan hamar ugyanolyan szép lesz, mint volt. Úgy örültem, hogy végre megismerhetem. Meséltél neki rólam?

– Hát persze, Ilona. Neki is volt előttem egy barátja, akivel miattam szakított. Ilyen csak egyszer van az

életben. Egy szép nap találkozol valakivel, akiről az első pillantásra tudod, hogy neked van rendelve.

A lány cigarettát húzott elő a táskájából, és megvárta míg Stephan tüzet ad.

– Amint látod, pompásan működik – mondta fojtott hangon.

Legszívesebben megkérdezte volna, hogy volt a dolog velük kettejükkel. Annak idején szinte szó szerint ugyanezt mondta neki Stephan. De most, hogy Caroline súlyos sérülésekkel fekszik a kórházban, sportszerűtlennek érezte volna, hogy még ezzel is bántsa a fiút.

Ilona nem volt gonosz, most mégis arra kellett gondoljon, mi történne, ha a francia lány valóban egy életre elcsúfultna. Stephan szereti a szépséget és a tökéletességet. Nem olyan fából faragták, hogy egy életet leéljen egy eltorzult arcú sőt esetleg nyomorék asszony mellett.

De van olyan becsületes, hogy valószínűleg pusztá együttérzésből is feleségül veszi Caroline-t, különösen mert bizonyos mértékig hibásnak is érzi magát.

Gyorsan témát váltott hát. Nemso-kára az első vendégek is megérkeztek. Sokan még nem is tudtak a tragikus balesetről.

A hír időnként végighullámzott a társaságon, de a legtöbben már annyit ittak, hogy fel sem fogták.

Stephan számára szinte megköny-

nyebbülés volt. Képtelen lett volna elviselni a részvét szavait, és esetleg még udvariatlanul is válaszolt volna.

Tovább maradt, mint tervezte. Alig ivott valamit, hogy tiszta fejjel indulhasson Bergesfeldenbe.

Stephan két nap múlva kapta meg az engedélyt, hogy meglátogassa Caroline-t. A lány nagyon félt a találkozástól, mert attól tartott, Stephan számára súlyos sokkot jelent majd, ha meglátja. Most már tisztában volt vele, hogy néz ki.

Egy tükröt kért Hendrichs doktor-tól. Az orvos először hallani sem akart róla, de aztán engedett. – Szerepet vállalhatna egy horrorfilmben – tréfálkozott.

De Caroline-nak semmi kedve nem volt tréfálkozni, mikor meglátta magát. Izgatottan várta Stephan látogatását.

Stephan habozva nyitotta ki az ajtót, aztán földbe gyökerezett a lába, de gyorsan összeszedte magát.

– Halló, Caroline – mondta élénken, és kicsomagolta a virágokat. – Ugye szereted a rózsát?

– Rettenetesen nézek ki, ugye, Stephan? – nézett rá a lány szomorúan.

– Gondolod, hogy zavar a kötés, ami alól ki sem látszik az arcod?

– Igen, Stephan.

Letette a takaróra a gyönyörű vörös rózsákat. – Caroline, soha nem fogom megbocsátani magamnak – nézett le rá tehetetlen mosollyal.

– Csöngess, kérlek – válaszolta a lány. – Szólj, hogy a nővér tegye vízbe a virágokat.

Stephan megnyomta a csengő gombját, és közben igyekezett visszanyerni az önuralmát. Caroline rettenetesen nézhet ki a kötés alatt.

Inge nővér jelent meg, és elvette a virágokat.

– Stephan, gondolkodtam a kettőnk dolgán – törte meg a csendet Caroline.

– Ne folytasd, Caroline. Nem szabad felizgatnod magad.

– Már nem esik nehezemre a beszéd. Az első napokban fáj, de most már alig érzek valamit, különben is kapok morfiumot. Stephan, én soha többé nem leszek olyan, mint a baleset előtt. Jobb, ha visszaadom a szabadságodat.

– Már nem szeretsz? – kérdezte a férfi hevesen.

– Mindig szeretni foglak, Stephan, de azt szeretném, hogy úgy emlékezz rám, amilyen akkor voltam, mikor megismerkedtünk.

– Caroline, mi örökre egymáshoz tartozunk – tört ki a férfiből. – Mit számít egy-két sebhely? Különben is vannak sebészek, akik valóságos művészei a plasztikai sebészetnek. Apád azt mondta, hogy . . . – Papa? – ragyogott fel a mosoly a lány szemében. – Olyan biztos magában, hogy azt hiszi, a pénzével az egész világot megveheti magának. Nehezen érti meg, hogy az életben vannak dolgok, ahol a pénz

nem segít. Képzeld el, egy nagyobb adományt ígért Anders doktornak a klinika számára arra az esetre, ha teljesen meggyógyulok.

– Caroline, annyira megváltoztál. Úgy teszel, mintha nem vennéd komolyan a sérüléseidet.

– Mi marad más a számomra, mint közönyösen várni, mi történik velem?

– Akaratlanul is Hendrichs doktor jutott az eszébe, aki olyan jól meg tudja vigasztalni. Örült, ha mellette volt, de azt még nem tudta, hogy az orvos rendíthetetlen nyugalmából merít erőt és bátorságot.

– Nem szeretem, ha így beszélsz – mondta Stephan idegesen.

– Jaj, Stephan – akarta felé nyújtani a kezét, de még nem tudta felemelni a karját.

Egy pillanatig azt hitte, talán mégis megbénult, és csak azért hallgatták el előle, hogy ne lassítsák a gyógyulás folyamatát.

Hendrichs doktor, akit gondolatban csak Thomasnak hívott, azt mondta, hogy a test és a lélek egyetlen egész, és a kettő egymástól függ. Minden izgalom csak lassítja a gyógyulást.

– Hendrichs doktor egész meghatóan törődik velem, persze tisztán részvétből. Azt mesélte, hogy a főorvos, Anders doktor a példaképe.

– Ennek örülök. – Stephan hirtelen feltörő türelmetlenségét érezte.

– Még nem fogadhatok ilyen sokáig látogatókat – szólalt meg Caroline hal-

kan. – Menj haza, Stephan. Semmi értelme, hogy itt lakjál Bergesfeldenben a szállodában. Freiburg nincs messze. Mesélj még valamit a születésnap partyról.

Stephan habozva mondott néhány szót.

– Ott volt Ilona Patzak is?

– Igen, Caroline. Jóbarátok lettünk.

– Ilona nagyon szép. Mutattad a fényképét. Istenem, milyen rég volt.

– Rég? De hisz legfeljebb négy hónap telt el, mióta megismertelek a strandon.

– Csak annyi? Furcsa, úgy látszik, teljesen elveszítettem az időérzékemet. Örülök, hogy mamám visszament a papával Párizsba. Megőrült volna itt! Szept város Bergesfelden?

– Igen, gyönyörű a fekvése, de megértem, hogy egy olyan nőnek mint az édesanyád, az idegeire menne.

– Menj most, Stephan – kérte halkán.

A férfi felállt, és ügyetlenül megsimogatta a lány bepólyált fejét, aztán rámosolygott és elment.

Mikor halkan becsukódott mögötte az ajtó, a lány felsóhajtott, elhúzta az orrát, de abban a pillanatban belenyilallt a fájdalom a mellébe. Az orra is fájt.

Mielőtt a kétségbeeséstől és tehetetlenségtől elsírta volna magát, belépett Thomas Hendrichs.

★

Stephan olyan zavart volt, hogy még mindig mozdulatlanul ült a kocsijában. A lelke mélyén érezte, mély szakadék támadt közte és Caroline között.

Hát ennyire kötődik a külsőségekhez, hogy a szerelme nem állja ki a próbát? De hát szereti Caroline-t, és mindenképpen feleségül fogja venni.

– Caroline – suttogta maga elé. – Istenem, miért kellett így történjen?

Végre beindította a motort.

Egyenesen a szállodához hajtott, és kifizette a számláját. Caroline-nak igaza van. Beleőrül, ha még sokáig itt marad egyedül. Dolgozni fog. Azonnal megkéri az apját, vegye maga mellé társnak a céghez. Az öreg Niedermeier biztosan örülni fog a segítségnek.

Az apja nemrégiben úgyis mondta, hogy Niedermeier szívesen lemondana a külföldi utazásokról. Amíg Caroline ilyen állapotban van, úgyis csak szenvedés lenne a látogatása mindkettőjüknek. Látszott rajta, hogy örült, mikor eljött.

Stephan gyorsított, a kétségbeeséstől majdnem elvesztette a józan esztét. Hajszál híján kerülte el az összeütközést egy szembejövő teherautóval, és ettől kijózanodott.

Vajon nem az-e a kötelessége, hogy lelki támaszt nyújtson Caroline-nak? egyszerűen nem szabad cserbenhagynia, és nem is teszi.

Sokkal lassabban hajtott tovább. Holnap megint meglátogatja. Szereti, és a lány nemsokára teljesen rendbe

jön. Egyelőre elvetette a külföldi utazás gondolatát. Később majd Caroline-nal együtt járja a világot, összeköti a kellemeget a hasznossal.

Otthon a vacsoránál már teljesen kiegyensúlyozottnak tűnt. Beszámolt apjának a terveiről.

– Jó ötlet. Mondd fel az állásodat. Örülök, ha belépsz hozzám itt a gyárba.

– Apának igaza van – bólintott elégedetten bátyja, a komoly külsejű, öt évvel idősebb Dieter Reimer.

– Akkor végre mindannyian együtt lesztek – szólt közbe Reimerné, és még egyszer körbekínálta a húsostálat.

★

Néhány nappal később, amikor kicserélték Caroline kötéseit, kitént, hogy még néhány kisebb utóműtételre lesz szükség.

A lány bátran mosolygott, és komolyan nézett a főorvosra. – Doktor, mondja meg, kérem, az igazat – kérte halkán. – Teljesen egészséges leszek? Fogok tudni valaha járni, és használni fogom a kezeimet? És az arcom?

– Az összes kérdésre nem válaszolhatok egyszerre, Pagnol kisasszony – húzott egy széket az ágy mellé Anders doktor. – Mindenesetre nagyon reménykedem. A törései remekül gyógyulnak, és úgy hallom, már a fájdalmi sem olyan súlyosak.

– Ez igaz, a közérzetem lényegesen jobb. Engedje meg, hogy megnézzem az arcomat, mikor legközelebb a kötést

cserélik! Hadd lássam, mennyire vagyok.

Anders doktor mosolyogva bólintott, de közben azon törte a fejét, hogyan térhetne ki a kérés elől. Ha azt mondaná, hogy várjon még egy kicsit, csak felébresztené a gyanúját.

– Szóval nem is olyan rossz? – sóhajtott fel óvatosan Caroline, mert még minden mélyebb lélegzetvétel fájdalmat okozott.

Anders doktor felállt. A feleségére gondolt, Katjára, aki délig még itt van a klinikán. Theresia Mansfeldnál a kicsi jó kezekben van, s így Katja úgy döntött, fél napot dolgozik a klinikán, és végszükség esetén szívesen vállalt helyettesítést is.

Talán még ma beszélhetne Caroline-nal. Mindenestre megkéri.

– Hendrichs doktor ma nincs szolgálatban? – érdeklődött Caroline.

– Szabadnapos, Pagnol kisasszony.

– Ja úgy? – Caroline maga is meglepődött a reagálásán. Valósággal csalódást érzett, hogy ma már nem láthatja a kedves orvost.

Mikor a főorvos is elment, egyszerre rettenetesen magányosnak érezte magát.

Nem sokkal később Anders doktor valóságos sokkot kapott, mikor jelentkezett nála a belgyógyászat főorvosa, Uhlig doktor, hogy beszélni szeretne vele.

– Miről van szó? – kérdezte dr. Anders, mikor egyedül maradtak a

szobájában, Thorsten professzor egykori szentélyében. – Foglaljon helyet.

– Caroline Pagnolról van szó. Mint tudja, vérképet csináltattam a betegről, mert megállapítottuk, hogy a nyirokmirigyek duzzadtak. Hogy biztos legyenek a dolgomban, még egyszer vért vetettem tőle, és elküldtem vizsgálatra Kielbe. Tessék, itt van a Hisztológiai Intézet válasza.

Anders doktor elolvasta a leletet, és elsápadt.

– Ez nem lehet igaz – szólalt meg végre megindultan. – Szóval lymphogranulomatózis?

– Még hozzá előrehaladott stádiumban. Semmi remény. – Uhlig doktor felállt, és ujjával idegesen dobolni kezdett az ablakpárkányon. – A sors néha rettenetesen kemény és könyörtelen. Legalább a szüleit értesítenünk kell. Pagnol kisasszony semmit nem tudhat meg. Képtelen lenne elviselni.

– Hát persze hogy nem, kolléga – állt fel Anders doktor is. – Nem tudja, hol van a feleségem?

– Wilke doktornőnél a gyermekosztályon. Most hoztak be egy hároméves kislányt. Súlyos égési sérülések. Magára rántott egy forróvízes fazekat.

A két orvos együtt lépett ki a szobából. Anders doktor megkérte a titkárnőjét, Veronika Baiert, kapcsolja a fontos telefonhívásokat a gyermekosztályra.

Katja és a gyermekorvosnő felállt a kiságy mellől, amikor Anders doktor és

a belgyógyász belépett. Ez volt a legkisebb osztály a klinikán, és csak súlyos beteg gyermekeket vettek fel.

– Az arcán és a karján nem olyan súlyosak az égési sebek, de a nyaka nem tetszik. Harmadfokú égési sérülések.

Anders doktor megvizsgálta az öntudatlan gyermeket, aztán néhány utasítást adott. Tudta, hogy Wilke doktor-nőben feltétlenül megbízhat.

– Katja, ha itt már nincs szükség rád, szeretnék megkérni, ugorj be Caroline Pagnolhoz. Azt hiszem, szükségére van egy nőnemű élőlény társaságára – húzta be az ablakmélyedésbe a feleségét, és beszámolt neki a szörnyű diagnózisról.

– Nem hiszem el – tiltakozott Katja izgatottan.

– Pedig ez a keserű igazság, Katja.

– Lymphogranulomatózis – ismételte meg az orvosnő halkán, félig lehunytt szemmel koncentrálna. Igyekezett felidézni magában a halálos betegség tüneteit. – Ismeretlen eredetű gyulladásos folyamat, amely először csak egyetlen nyirokmirigyecsoportot érint, például a nyakon, aztán fokozatosan továbbterjed más nyirokszervekre, például a lépére vagy a májra. A mirigyek megduzzadnak, megpuhulnak, de mindig elszigeteltek maradnak, és soha nem gennyesednek el. Nem könnyű diagnosztizálni ezt a betegséget. – Megint kinyitotta a szemét, és a férjére nézett. – Minden tünet megvan?

– Feltételezem. Uhlig doktor persze majd még alaposan megvizsgálja. – Felsóhajtott. – Kérlek, Katja, próbáld meg minden tőled telhetőt, hogy egy kis életkedvet önts abba a szegény kislányba. Az emberek azt hiszik, nekem semmibe se kerül, hogy belsőleg helyrehozzam az embereket. Pedig én is csak ember vagyok.

– Ha nem az lennél, nem lennél ilyen jó orvos, Robert. – Katja futólag arcon csókolta, és már el is sietett.

Anders doktor a fehér köpenyes, törekeny alak után nézett. Szőke haját a tarkóján csontcsat fogta össze. Úgy nézett ki, mint egy fiatal lány.

Anders doktor visszatérítette magát a valósághoz. Nem ábrándozhat itt romantikus emlékeken, dolga van. Visszament a szobába, ahol egy hároméves gyermek harcolt a halállal.

*

Katja Anders doktornő egy pillanatra megállt a betegszoba ajtaja előtt, amelyben Caroline Pagnol feküdt. Nagyot sóhajtott, aztán belépett.

Caroline nagy barna szeme meglepetten fordult a csinos fiatal nő felé, aki szemmel láthatólag orvos volt.

– Hogy van, Pagnol kisasszony? – lépett a lány mellé Katja. A beteg arcából még mindig nem sok látszott. – Anders doktor vagyok.

– Anders doktor felesége? Gondolhattam volna.

Caroline néhány napja már mozgatni

tudta a jobb kezét. Gyenge mozdulattal egy székre mutatott. – Nagyon örülök, hogy megismerhetem.

– Én is. – Katja széket húzott szorosán az ágy mellé és leült. – Vidámnak látszik.

– Pedig egyáltalán nem vagyok az, doktornő. Nagyon kellemetlenül érzem magam. A baleset előtt képtelen voltam egy helyben maradni, mindig csinálnom kellett valamit. Művészettörténetet tanulok Párizsban, és a Képzőművészeti Főiskolára is járok. Festő szerettem volna lenni, de ennek az álomnak már vége.

– De hát miért, Pagn... Szólíthatom Caroline-nak?

– Csodálatos lenne.

– Engem szólítson Katjának. Rendben?

Caroline könnyei megint elredtek, de ezúttal örömeiben sírt. Mennyire vágyódott utána az elmúlt napokban, hogy egy barátnője legyen! Az édesanyját persze nagyon szereti, de egész más az érdeklődésük. A mama bolondul a divatért, és hála férje bőkezűségének, minden óhaja teljesült. Caroline viszont gyűlölte ezt a felszínes életet. Gyakran előfordult, hogy nem volt mit mondjanak egymásnak az anyjával.

Caroline tudta, hogy az anyja Bergesfeldenben maradt volna, ha kicsit is kéri, de rajta nem sokat segített volna.

Azt viszont máris érezte, hogy a nála alig valamivel idősebb Anders dok-

tornó olyan lesz a számára, mint ön-maga kiegyesztése.

– Min gondolkozott, Caroline?

Őszintén elmondta Katjának pillanatnyi gondjait. – Semmi kifogásom az anyám ellen, de neki az kell, hogy pezsegjen körülötte az élet. A papa jobban megért, de ő nagyon elfoglalt, folyton úton van, és jószerivel meg is feledkezik róla, hogy családja is van.

Caroline szavaiban nem volt semmi keserűség, csak végtelen szomorúság, ami felkeltette Katja együttérzését. Szegény kis Caroline – gondolta magában, és elhatározta, hogy egész a keserű végig jóbarátként áll majd Caroline mellett.

– Kérdezni szeretnék valamit, Katja – szólalt meg újra Caroline.

– Tessék?

– Nem tudom, jól tettem-e, hogy elküdtem Stephant. Stephan a vőlegényem, és úgy terveztük, hogy hamarosan összeházasodunk, de nem várhatom el tőle, hogy az egész életét egy nyomorék mellett élje le.

– Caroline, ilyesmit még gondolnia sem szabad. A férjem azt mondta, hogy a csonttörései szépen gyógyulnak, és még csak bicegni sem fog. A karját is tökéletesen tudja majd használni. Nem kell feladnia a reményt, hogy egyszer kiváló festő lesz.

– Ez igaz? – ragyogott fel lelkesen Caroline sötét szeme.

– Ez az igazság.

– És az arcom?

– Hendrichs doktor meg van győződve róla, hogy az esetleg megmaradó hegeket egymás után el lehet majd távolítani. Meg van elégedve?

– Olyan jól meg tud vizsgálni!

Caroline máris nagyobb bizakodással nézett a jövőbe, amelyet az előbb még teljesen sötétnek látott. Hirtelen Stephanról kezdett mesélni. – Úgy félek, hogy nem jön vissza többé, Katja. Tegnap, mikor itt volt, nem akartam látni, és mikor elment, megbántam.

– Hiszen szereti, és ahogy leírta a jellemét, aligha hiszem, hogy gondot okozna. A férfiakban néha több az együttérzés, mint mi, nők hinnénk. Csak a legtöbben nem tudják kimutatni, milyen megértőek. Ilyen a férfiak természete.

– Annyira szeretném, ha visszajönné!

– Majd meglátja, hogy igazam van, mikor azt mondom, hogy megpróbálja majd viszontlátni.

– Tényleg? – nevetett Caroline szemé.

Mikor Katja elköszönt s ő egyedül maradt, sokkal vidámabbnak érezte magát, mint azelőtt.

Az osztályos nővér átadta Katjának az üzenetet, hogy a férje várja.

– Köszönöm – bólintott Katja, és a lifthez sietett.

Anders doktornak azonnal feltűnt a felesége állapota.

– Tudom, mi játszódik le benned, Katja – mondta, ahogy az asszony kocsija felé lépkedtek.

– Szégyellem magam, hogy hazudnom kellett neki. Olyan boldog volt, és minden szavamat elhitte.

– Sok mindenem átsegíti majd, Katja. Hadd vezessek ma én. Délután vissza kell hoznod a klinikára, mert itt hagyom a kocsimat.

– Természetesen.

A házaspár először Caroline-ról beszélgetett, aztán a kislányról, aki most már az infúzióban fekszik a gyermekosztályon. Nem sok remény volt, hogy a gyermeket sikerül életben tartani.

– Manapság a legtöbb anya gondatlanul bánik a gyerekeivel. Hogy lehet egy fazék forró vizet felügyelet nélkül egy kisgyerek közelében hagyni?

– Nemcsak az anya lehet hibás. Mit gondolsz, milyen állapotban van Binterne? Megengedtem, hogy a gyereke mellett maradjon.

– Nem is olyan egyszerű dolog orvosnak lenni, igaz? – nevetett rá Katja.

– De azért csodálatos hivatás.

– Az én számomra talán inkább elhivatottság.

– Tudom, édesem. – Katja büszkén nézte férje arcélét, és a szíve kicsit gyorsabban dobogott. Mikor az első férje meghalt, úgy érezte, az ő életének is vége. Nem hitte volna el, hogy egyszer még boldog lehet. Robert csodálatos ember, akire nyugodtan rábízhatja magát.

- Szeretlek – szólalt meg váratlanul.
- Katja . . .
- Inkább a forgalomra figyelj – nevetett az asszony.

*

Délután megjelent Stephan.

Caroline először úgy meredt rá, mintha a világ nyolcadik csodája lenne, aztán elszégyellte magát. – Bocsáss meg, Stephan, annyira el voltam keseredve.

– Tudom, drágám – csomagolta ki a férfi a virágokat.

– Egy vagyont költesz rózsákra.

Bejött az ügyeletes nővér, és elvette a virágokat, hogy vázába tegye őket.

– Képzeld, Stephan, ma délelőtt Anders doktornő, a főorvos felesége járt itt nálam. Caroline-nak szólít, én meg őt Katjának. Én . . . – Élénken beszámolt új barátnőjéről meg arról, hogy a beszélgetés után visszatért belé a remény.

– Tudtam, hogy minden rendben lesz. – Stephan nem is szégyellte a szemében égő könnyeket.

– Ugye kiálltuk a szerelmünk első próbáját, Stephan?

– És a többit is kiálljuk majd. Milyen szerelem az, amely nem birkózik meg a sorscsapásokkal!

Hogy is sejthették volna, hogy a legrosszabb még előttük áll.

Caroline jó hangulata a következő napokban is kitartott. Bátran túrta az

egymást követő korrekciós beavatkozásokat.

Az egyik ilyen műtét után Hendrichs doktor komolyan elgondolkozott, miért kell még ilyesmivel is kínozni ezt a szegény gyermeket. Ő is tudott már a lány betegségéről.

A lelke mélyén tiltakozott a Hisztológiai Intézet diagnózisa ellen. Meg volt győződve róla, hogy a nyirokmirigyek megduzzadása csak a súlyos sérülések következménye.

– Biztosan valami tévedés van a dologban – magyarázta egy forró nyári estén, vendégségben a főorvosnál és feleségénél.

Theresia Mansfeld ismét felülmúlta önmagát a konyhaművészet terén, és a bor is kitűnő volt. Az asztalon gyertya égett egy üvegbura alatt.

– Kizárt dolog. Eddig sajnos még az intézet minden diagnózisa beigazolódt. Már mint ilyen esetekben – dőlt hátra a székén Anders doktor. – Ma beszéltem telefonon Monsieur Pagnollal Párizsban, és kértem, ahogy tud, jöjjön ide. Az az érzésem ugyanis, hogy ő értelmesebben reagál majd, mint a temperamentumos felesége. Caroline-t minden izgalomtól óvni kell.

– Hát persze. – Thomas Hendrichs kipillantott a kertbe. A kert fái között halkán susogott a szél, a szomszéd kertből kutyaugatás hallatszott, aztán hirtelen gyereksírás harsant fel.

– Michael! – Katja elnézést kért, és

besietett a házba, hogy anyai kötelességét teljesítse.

– Hendrichs doktor, kénytelenek vagyunk elfogadni a tényeket – szólalt meg Anders doktor, cigarettával kínálva vendégét.

– Köszönöm. – Hendrichs doktor először a főnökének adott tüzet, aztán ő is rágyújtott. – Milyen békés itt minden.

– Tényleg az, kolléga. – A gyertya lebegő fényében Anders doktor beszélgetőtársa arcát vizsgálgatta. – Mi van magával? Mondja meg nyugodtan, kolléga!

– Egyszerűen nem tudok tisztába jönni a saját érzéseimmel. Nagyon sajnálom Caroline Pagnolt, és szeretnék segíteni neki. Szinte fizikailag érzem, hogy Stephan Reimer nem fogja kiállni a próbát, ha először meglátja kötés nélkül.

– Ezért kell kitolnunk, amennyire csak lehet.

– De a lány szereti, és benne van minden reménye. Nem tudom, nem lenne-e okosabb, ha a teljes igazságot megmondanánk neki az állapotáról?

– Ezt inkább bízzuk Caroline apjára. Egy-két napon belül itt lesz. Ő jobban kiismeri magát a helyzetben. – Anders doktor beleszívott a cigarettájába.

– Ez igaz. – Thomas Hendrichs az órájára nézett. – Túl sokáig maradtam.

– Maradjon még egy kicsit. Nemso-

kára úgyis ősz lesz. – Anders doktornak hirtelen a kis Bettina Binterre kellett gondolnia.

– Milyen jó, hogy a gyerek túl van a krízisen – mondta mosolyogva. – Már-mint Bettina.

– Igen, csodálatos. Persze marad majd néhány csúnya heg a nyakán, de ahogy nőni fog, bőrátültetéssel majd el lehet távolítani.

– Szóval még mindig tartja az elhatározását, hogy kozmetikai sebész lesz?

– Igen, doktor, ez a célom. Csodálatos lehet segíteni az embereken. Nem annyira a korosodó emberek szépségműtéteire gondolok, inkább azokra a szerencsétlenekre, akik baleset következtében torzulnak el.

Egy darabig még szakmai témákról beszélgettek, aztán Thomas búcsúzott Katjától meg a férjétől.

– Kedves ember – állapította meg újra Katja.

– És nagyon rendes. Mindig első a beteg, aztán jön a magánélete, ami nem mondható el minden orvostól. Caroline Pagnol pedig a gyengéje.

– Az ilyesmit nevezik lelki kapcsolatnak, Robert. – Katja leült. – Az ilyesmin alapuló szerelem minden sorscsapást kiáll.

– Lehet – mosolygott rá szerelmesen a férje, és a kezét nyújtotta felé. – Gyerünk aludni.

Az aszony csak bólintott.

★

Thomas először az Arany Mór Szállóhoz hajtott, hogy megigyon egy pohárral kitűnő borukból. Tökéletesen éber volt, s tudta, úgyszint csak álmatlanul forgolódna az ágyában.

Túl sok kérdés foglalkoztatta. Lehet, hogy beleszeretett Caroline Pagnolba? Hisz csak a jelenlegi állapotában ismeri. Különbösen is, tudja, a lány már nem élhet sokáig – már ha tényleg lymphogranulomatózis van.

Nem hiszem el – gondolta magában, miközben leállította kocsját a piactéren, a kút mellett. Gyors léptekkel sietett a szálloda felé.

Sokáig elüldögélt a pohara mellett, minden lehetőséget mérlegelve, miért nem lehet igaz a Hisztológiai Intézet diagnózisa. Mit számít, hogy esetleg nevetségessé teszi magát! Fizetett, és a lakásához hajtott, egy új bérházhoz az Erdei Klinika közelében.

Caroline fényképe az éjjeliszekrényén állt. Stephan egyszerűen levágta a képről. Akaratlanul is nevetnie kellett önmagán. Olyan, mint egy kisiskolás, aki először szerelmes igazán.

*

Maurice Pagnol a hatalmas karosszékben ült Anders doktorral szemben, aki az íróasztala mögött foglalt helyet.

– Egy szót sem hiszek el az egészségből – mondta mérgesen, és hajsza hóján öklével csapott az asztalra.

Anders doktor már tudta, milyen

vehemenssen reagál a francia, és hogy azt hiszi, pénzzel minden megvehető. Szemmel láthatólag nem tudja vagy nem akarja tudni, hogy a lányán nem segíthet a pénzével.

– Magammal viszem. Párizsban vannak a legjobb orvosok.

– Caroline nem akarja elhagyni az Erdei Klinikát. Gondolkozzon egy kicsit, Monsieur Pagnol. Önnek alig van ideje a lányára, folyton úton van, a felesége pedig...

– Tudom, tudom – adta meg magát Maurice. – Stephan közelében akar maradni.

– Pontosan erre akartam utalni, Pagnol úr. Természetesen minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy segítsünk rajta.

– Feltételezem, hogy a klinikájuk rendelkezik a legkorszerűbb műszerekkel, és jók az orvosaik. Akkor maradjon itt. – Megköszörülte a torkát. – Kaphatnék még egy konyakot? Jelen pillanatban meglehetősen kínosan érzem magam. Az ember elgondolkozik, miért áldozza fel magát a hivatásának, miért szerez egyre több pénzt, ha még az egyetlen gyermekét sem képes megmenteni a haláltól. Az ördögbe is! – Hirtelen felpattant, hátat fordított Anders doktornak, és az ablakhoz lépett.

Anders doktor rettenetesen sajnálta. Bárcsak segíthetne a lányán, és ezzel rajta meg a feleségén is!

Később, mikor kicsit már össze-

szedte magát, Maurice Pagnol meglátogatta Caroline-t, aki egyenesen ült az ágyban.

– Papa, de jó, hogy itt vagy! És a mama?

– Ismered. A barátai meghívták a Riviérára. Még most is ugyanolyan mozgékony, mint amikor megismertem. Nekem Düsseldorfban volt dolgom – füllentett. – Érthető, hogy a tárgyalás után tettem egy kis kitérőt Bergesfeldenbe. Anders doktor azt mondta, jól érzed itt magad.

– Amennyire az ember egy kórházban jól érezheti magát. De ebben a házban olyan a légkör, papa, hogy az ember otthon érzi magát. Jövő héten leveszik a kötést az arcomról. A csonttöréseim is fantasztikusan gyógyulnak. Képzeld, mától társaságom is lesz.

– Még egy beteget raknak a szobádba? De hát én első osztályú ellátást fizetek.

– Én kértem. Velem egykorú, és holnap reggel operálják vakbéllel. Bőven van itt hely még egy ágynak. Renate Böttchernek hívják. Délutánra itt lesz.

Két nővér egy ágyat tolt be a szobába. Caroline szeme felragyogott. – Biztos jó lehet, ha az ember beszélgethet valakivel.

– Így igaz. – Maurice Pagnol zsebre dugott kézzel állt, de a keze ökölbe szorult. Még mindig nem tudja elhin-

ni, hogy nincs messze az a nap, amikor Caroline végleg elhagyja őket. Nem szabad meghalnia . . .

Addig maradt, amíg csak az ideje engedte, aztán nehéz szívvel búcsút vett Caroline-től.

Úgy tűnt, a lánya telve van optimizmussal. Anyjának is üdvözetét küldte: – A mama ne aggódjon miattam. Elég erős vagyok, hogy szembenézzek mindezzel, ami rám vár.

– Kicsikém – bólintott még egyszer a férfi, aztán behúzta maga mögött az ajtót.

Örült, hogy senkivel nem találkozott a folyosón. A lépcsőn lefelé menet még egyszer felidézte magában a hosszú beszélgetést Anders doktorral. Mikor a főorvos megkérdezte, nem fogyott-e a lánya a baleset előtti hetekben, és nem volt-e sápadtabb, mint máskor, eszébe jutott, hogy titokban aggódott miatta, amiért olyan vékony.

Lehajtott fejjel sietett át az előcsarnokon.

Úgy gondolta, azért néz ki olyan rosszul, mert megárt neki az izgalom a közeledő esküvő miatt.

Lymphogranulomatózis? Szörnyű betegség. Végigfutott a hátán a hideg. De mindig uralkodott magán, és soha nem adta fel. Mihelyt hazaér Párizsba, felhívja a barátját, a hírneves belgyógyászt, Moulinnes professzort, és meghívja. Együtt jártak iskolába Jean Moulinnes-nal, és a mai napig jóbará-

tok maradtak. Ha valaki segíthet, hát Jean biztosan.

Az Erdei Klinika előtt várakozó düsseldorfi taxival egyenesen a repülőtérre hajtatott. Máris felülkerekedett optimista természete.

★

Caroline és Renate Böttcher, akit másnap reggel operáltak, az első pillanattól kiválóan megértette egymást, Renate kövérkés, sötét hajú és kék szemű lány volt. Nem volt kimondott szépség, de rendkívül bájos volt, és egész lényé nyíltságot sugárzott.

Caroline fenntartás nélkül csodálta önbizalmáért. Renate elmesélte, hogy tizenöt éves kora óta eltartja önmagát. Az édesanyjánál lakik, aki szintén dolgozik. Renate most éppen elárusító nő egy düsseldorfi áruházban, de az anyja, aki Bergesfeldenben él, ragaszkodott hozzá, hogy az Erdei Klinikán operálják. Valósággal bálványozta a mostani főorvost, Anders doktort, aki korábban nőgyógyásként dolgozott.

Mikor Thomas Hendrichs estefelé meglátogatta Caroline-t, azonnal feltűnt neki a változás. A lány vidámsága azonban inkább sokkhatást váltott ki belőle, hisz ő pontosan tudta, milyen is valójában az állapota. Eltekintve az arcát elcsúfító csúnya sebhelyektől, amúgy sem élhet már sokáig, hacsak csoda nem történik. Az orvostudományban azonban nemigen fordulnak elő csodák.

– Holnap leszedjük a kötéseket –

mondta mosolyogva, pedig igazán nem sok kedve volt hozzá.

– Már holnap – suttogta a lány. – Félek, doktor úr.

– Mi lenne, ha egyelőre megfelekezne róla, hogy tükör is van a világon.

– De Stephan? Holnap meglátogat. Ma sok dolga van, mert felmondta az állását és belép az apja üzemébe. De holnap . . .

– Caroline . . . Pagnol kisasszony – helyesbített, miután gyors pillantást vetett az új betegre, aki háttal állt a szoba erkélyén. – Hívja fel Stepfant! Mondja meg neki, hogy nem érzi jól magát. Holnap mindent megbeszélünk az első plasztikai műtéttel kapcsolatban. Az édesapja Anders doktorra bízta a sebész megválasztását.

– Igen, felhívom Stepfant. – Nehezére esett, hogy megint vidámnak mutatassa magát.

Később, mikor újra egyedül marad Renatéval, elmondta szíve bánatát.

– Azt hiszem, Caroline, fölöslegesen aggódsz. Az édesapád nagyon gazdag, és meg tudja fizetni a legmagasabb honoráriumot is egy sebésznek, hogy teljesen rendbe hozzon.

– Remélem, igen, nagyon remélem – válaszolta halkán, és alig tudta visszafojtani könnyeit.

Renate mindent elkövetett, hogy felvidítsa új barátnőjét, de magában azt gondolta, hogy néha a világ minden pénze sem használ semmit.

★

Stephan lassan letette a telefont új szobájában az édesapja gyárában. Az arca csalódást tükrözött. Nem értette, miért nem akarja látni Caroline az elkövetkező napokban. Az a Hendrichs doktor, aki olyan sok időt tölt nála, biztosan fontosabb a számára, mint bevallja.

Mérgében felhívta Ilona Patzakot. Mikor meghívta, töltsék együtt a mai estét, a lány örömmel egyezett bele.

Stephan abban a pillanatban már megbánta a hirtelen jött meghívást. Nem azt mondta Caroline a telefonban, hogy szereti?

Gyorsan még egyszer felhívta Ilonát, és szilárdan eltökélte magában, hogy bármit mondjon is Caroline, holnap mindenképpen meglátogatja.

Ilona nagyon megértő volt, mikor őszintén bevallott neki mindent, és még hozzátette, hogy bármikor a rendelkezésére áll, ha szüksége van rá.

– Nagyon köszönöm, Ilona. Csodálatos vagy!

– Csak szeretlek – válaszolta a lány lakonikus rövidséggel.

– Remélem, hogy majd találsz magadnak egy remek férjet.

– Nem lenne nehéz, de a szerelemben válogató vagyok – nevetett Ilona, és letette a kagylót.

Stephannak az a rossz érzése támadt, hogy valami butaságot mondott. Úgy viselkedtem, mint az elefánt a porcelánboltban – gondolta magában dühösen.

Telefonon szobát rendelt magának

az Arany Mórban, és még aznap este áthajtott Bergesfeldenbe.

Puszta véletlen volt, hogy összetalálkozott Anders doktorral, aki a szálloda borozójában egy pohár mellett ült.

– Jöjjön el hozzánk – javsolta hirtelen az orvos. – A feleségem biztosan nagyon fog örülni.

– Örömmel elfogadom a meghívást – lelkesedett Stephan. – Úgysem lett volna nyugtom, és valószínűleg kicsit többet is ittam volna a kelleténél. Az apám szabadnapot adott holnapra. Okvetlenül látnom kell Caroline-t.

Anders doktor az órájára nézett. – Szálljon be a kocsimba, úgyis be kell ugorjak még a klinikára. Addig felszabadhat Caroline-hoz.

– Köszönöm, doktor.

– Nincs messze a házunktól a szálloda. Mielőtt lefeküdne, úgyis jót tenne egy kis séta.

– Ebben igaza van. – Stephant teljesen lenyűgözte az Erdei Klinika sportbajnok külsejű főorvosa.

Az Erdei Klinika előcsarnokában váltak el egymástól. – Felküldök valakit Caroline szobájába, ha indulok – mondta Anders doktor.

– Köszönöm, doktor. – Stephan felszaladt a lépcsőn, és belépett a női belgyógyászati osztályra.

A folyosón Hendrichs doktor jött szembe. – Jó estét, Reimer úr.

– Jó estét, doktor. A főorvos engedélyezett egy villámlátogatást Caroline-nál.

– Menjen csak – bölintott barátságosan a fiatalembernek az orvos, és eltűnt a nővérszoba ajtaja mögött.

Caroline nem akart hinni a szemének, mikor egyszer csak Stephan lépett be a szobába. Sötét szeme felragyogott.

– Stephan, olyan erősen gondoltam rád, hogy nem is csodálkozom a látogatáson. Azt hittem, Freiburgban vagy.

– Caroline . . . – nem folytatta, hanem a másik ágyra pillantott.

Renate Böttcher, aki a másnapi műtét miatt már altatót kapott, mélyen aludt.

– Mától fogva van társaságom. Én akartam így. Papa is itt volt. Ül ide mellém, Stephan! – Kinyújtotta a karját, amelyet már nem takart a kötés. – Talán utoljára vagyunk ilyen boldogok így együtt.

Stephan egy széket húzott oda magának az ágy mellé, és elmesélte, hogy került sor a késői látogatásra.

– Úgy örülök, Stephan. Még ma visszamész Freiburgba?

– Dehogy, szobát vettem ki az Arany Mórban. És holnap . . . – Elhallgatott, mert eszébe jutott, hogy holnap ugyanilyen meglepetést szerez majd a látogatásával. – Holnap reggel megyek vissza. Anders doktor meghívott hozzánk ma estére.

– Maga a főorvos? Nagyon kedves felesége van. Ma már másodszor járt nálam. Tudom, mamának más dolgokkal van tele a feje. Egy iparmágnás

feleségének sok a társadalmi kötelessége. Kínszenvedés lenne neki, ha két napnál hosszabb időre itt kellene maradnia. De rendszeresen beszélek vele telefonon. Ahányszor csak ideje van, mindig felhív.

Caroline gyorsan és fojtottan beszélt. Nem egészen volt hűséges a valósághoz, mert az édesanyja eddig legfeljebb ha háromszor hívta fel. Furcsa módon nem bántódott miatta, de nem akarta, hogy Stephan gonosz mostohát lásson benne, aki nem törődik beteg gyermekével.

Stephan azonban pontosan tudta, és nagyon sajnálta miatta Caroline-t. Anyósként majd az ő édesanyja pótolja a hiányzó anyai szeretetet, erről meg van győződve.

– Stephan, akkor is szeretni fogsz, ha sebhelyes lesz az arcom? – kérdezte félénken.

– Sebhelyes? A sebhelyek begyógyulnak. Természetesen akkor is szeretni foglak, mindig szeretni foglak, bármi történik is – mosolygott rá a lányra. – Csak az a tragikus, hogy itt fekszel. Jobb lett volna, ha én sérülök meg. Én beszéltelek rá . . .

– Te beszéltél rá engem? – háborodott fel a lány. – Én akartam repülni egyet. Elég lett volna, ha nemet mondok. Ilyen esetekben senkit nem lehet hibáztatni. Ígérd meg, Stephan, hogy nem kínozod magad önváddal. Meg azt is, hogy nem veszel feleségül pusztá szánalomból, ha nyomorék lennék.

Ígérd meg! – követelte a lány szenvedélyesen.

– Megígérem, Caroline, és...

Az éjszakai nővér szakította félbe őket, aki bedugta a fejét az ajtón, és közölte, hogy a főorvos lent az előcsarnokban vár rá.

– Vizontlátásra, Caroline. – Lehajolt, és megcsókolta a lány homlokán a kötést. – Legközelebb... – de aztán gyorsan eszébe jutott, hogy másnap meglepetést akar szerezni a látogatásával, és elhallgatott.

– Ugye beszélünk telefonon? – A lány majdnem elsírta magát.

– Hát persze, Caroline – állt fel a férfi, és rámosolygott. – Majd meglátod, minden rendben lesz.

– Igen, Stephan – hanyatlott vissza a párnára Caroline.

Stephan halkán behúzta maga mögött az ajtót, és a lány elsírta magát. Stephannak ma még lehetnek illúziói a sérülései súlyosságáról, amelyek biztosan csúnya sebhelyeket hagynak majd maguk után. Kötés nélkül azonban napvilágra kerül a csúf valóság. Semmi értelme, hogy áltassa ön magát.

Caroline legszívesebben csöngetett volna, hogy megkérdezze, itt van-e még Hendrichs doktor. Csak az orvos közelében érezte magát biztonságban, és tudott nyugodtan tekinteni a jövőbe. Aztán mégis meggondolta magát, és megpróbált elaludni.

★

Ma este Katja Anders hegyes kivágású, szürkés-kék gyapjúruhát viselt. Úgy nézett ki, mint egy fiatal lány. Barna szemével és szőke hajával Caroline-ra emlékeztette Stephant.

Katja gyorsan néhány szót váltott négyszemközt a férjével. Azon gondolkoztak, felkészítsék-e kíméletesen az ifjú Reimert a csúf sebhelyekre, amelyek elcsúfítják Caroline szépségét.

Katja felajánlotta, hogy beszél Stephannal. A férje majd kis időre elnézést kér egy fontos telefonhívásra hivatkozva, hogy ideje legyen teljesíteni a feladatot.

Az ünnepien feldíszített asztal mellett elköltött ízletes vacsora után mindhárman átültek a sarokheverőre. Theresia Mansfeld még süteményt hozott be, Anders doktor pedig felbontott egy üveg különösen finom bort.

– Most jut eszembe, még beszélnem kell az osztályos főorvossal. Bocsánat, csak egy pillanat – s azzal kisetett a nappaliból.

Katja nem vesztegette fölöslegesen az időt. – Reimer úr, az elkövetkező hetekben igazi barátként kell viselkedjen – szólalt meg. – Caroline-nak lelki támaszra lesz szüksége.

– Magától értetődik. Hiszen szeretem – válaszolta Stephan csodálkozva. – A sebhelyekre gondol?

– Pontosan. Reimer úr. Egy ideig mankóval fog járni. Talán jobb lenne, ha egy ideig nem látogatná meg.

– Kitűnő plasztikai sebészek vannak már, Anders doktornő.

– Caroline apja mindent meg fog tenni, hogy mindenből a legjobbat kapja, de Bergesfeldenben akar maradni. Ez persze még nem lenne akadály. Nemegyszer operáltak már nagynevű kollégák vendégként az Erdei Klinikán.

– Amilyen gyakran csak lehet, meg fogom látogatni Caroline-t, doktornő – jelentette ki Stephan határozottan.

Katja nem is ellenkezett tovább, mert arra gondolt, Caroline-ra úgyis biztos halál vár. Nincs az az orvos, aki meg tudná mondani, mennyi ideig élhet még, de a lymphogranulomatózis egylőre teljesen reménytelen eset.

Igyekezett összeszedni magát, nehogy eláruljon valamit hirtelen támadt rossz érzéséből. A jóképű Reimer úr úgyis hamarosan, talán túl hamar meg fogja tudni a keserű igazságot.

Később, mikor már elment, Katja beszámolt róla a férjének, milyen makacsul ragaszkodott hozzá Stephan, hogy továbbra is látogassa Caroline-t.

– Hagyjuk a dolgokat a maguk menetében – ölelte át a feleségét Anders doktor, és megcsókolta.

★

Másnap reggel zuhogó eső verte az ablakokat. Renate Böttchert már átvittek a műtőbe, és Caroline egyedül maradt a mellét szorongató félelemmel.

Hamarosan megtudja az igazat. Bár Hendrichs doktor megpróbálta lebeszélni róla, hogy a tükörbe nézzen, ő inkább bátran szembe akart nézni a tényekkel. Örült, hogy Stephan visszament Freiburgba.

Inge nővér behozta az tízórait, de Caroline hozzá sem nyúlt. Mintha összeszorították volna a gyomrát. Örült volna, ha mellette van Katja.

Alig hitt a szemének, mikor az orvosnő hirtelen a szobában termett. – Milyen jó, hogy itt van – mondta izgatottan. – Éppen magára gondoltam.

– Itt akarok lenni, mikor leveszik a kötést, Caroline. A férjem fogja kiszedni a varratokat. Micsoda szomorú egy idő!

– Azt képzeltem magamban, hogy az ég is miattam sír – válaszolta Caroline akasztófahumorrallyal. – Rettenetesen félek, Katja. Kérem, meséljen valamit a tegnapi estéről!

– Biztosan arra kíváncsi, mi a véleményem a Stephanjáról? Nagyon csinos fiú, és úgy látom, őszintén szereti. – Remélhetőleg akkor is szeretni fogja, ha meglátja az arcát elcsúfító sebhelyeket – tette hozzá gondolatban Katja.

Anders doktor lépett be kíséretével a betegszobába.

Caroline szíve hevesen vert.

– Lássunk hozzá – szólalt meg a főorvos, miután üdvözölte Caroline-t és gyors pillantást váltott a feleségével.

– Igen, doktor úr – nyelt nagyot

Caroline, mert hirtelen mintha gombóc szorította volna a torkát.

Anders doktor ügyes kézzel fejtette le a kötést, aztán kiszedte a varratokat.

Caroline hang nélkül tűrte a fájdalom procedurát. Aggódva kémlelte az orvosok, az osztályos nővér és az éppen bejövő fiatal Inge nővér arcát.

Az arcokon nem látszott ijedtség. Izgalmában persze eszébe sem jutott, hogy mindannyian pontosan tudják, mire számíthatnak.

– Hát ez meglenne. Nővér, púdert kérek – nézett a nőverre Anders doktor, miközben Caroline pillantásával Hendrichs doktort kereste.

A doktor biztatóan mosolygott rá, és a lány fellelegzett. Nem lehet olyan rémes – gondolta magában, és most már kicsit optimistább volt.

– Kérek egy tükröt! – szólalt meg halkan.

– Azzal még várnia kellene, Pagnol kisasszony – javasolta kedvesen Anders doktor.

– Szeretnék egy tükröt kapni, és . . .

Az orvosok gyors pillantásokat váltottak egymással, aztán a főorvos bólintott. Inge nővér tükröt nyújtott Caroline felé.

Caroline az izgalomtól nyirkos kézzel nyúlt utána, és felemelete. Ajkáról sikoltás tört fel, aztán hátrahanyatlott.

– Caroline, ne sírjon – termett mellette abban a pillanatban Thomas Hendrichs.

Caroline észre sem vette, hogy a

többi orvos halkan kivonult és Hendrichs doktorra bízta a szerencsétlen beteget.

– Kérem, doktor, ne nézzen rám! – Caroline a fal felé fordította az arcát.

– Figyeljen rám, Caroline. Mint orvos nagyon jól tudom, hogy utóműtétkkel fokozatosan el lehet tüntetni minden sebhelyet.

Caroline megfordult, és a könnyektől elvakítva tapogatózott a takarón a tükör után. Két kézzel felkapta, és még egyszer megnézte magát.

– Ezt maga sem gondolja komolyan – zokogott. – A szájam jobb sarka lefelé görbül, az orrom ferde, meg a vastag sebhelyek a homlokomon . . . Nézzen csak meg jól, doktor. Hozzám képest egy bohóc gyönyörű. Bárcsak meghaltam volna! Jobb lett volna, ha ott helyben meghalok a balesetnél. Így meg ezer apró kis halált kell elszenvednem. Nem akarok tovább élni. Nem . . .

A nővér, aki a vizit befejeztével visszatért a szobába, Thomas Hendrichs intésére azonnal visszahúzódott, és gyógyszerért sietett.

– Minden rendben lesz, kicsi Caroline – mondta Thomas, mikor az injekció, amit beadott, hatni kezdett és a lány kicsit megnyugodott.

– Soha . . .

– Dehogynem, Caroline. – Gyengéden megsimogatta a szegény összevagdalt fejbőrén meredező szűros hajszálat, és eszébe jutott a fénykép, amely otthon az éjjeliszekrényén állt. A Hisz-

tológiai Intézet diagnózisa előtt szilárdan eltökélte, hogy mindent el fog követni, hogy Caroline visszanyerje szépségét, de a szükséges műtéteket így is el kell végezni, hogy megnyugodjon és bízson a jövőben.

Thomas egy darabig még a lány mellett maradt, és csak akkor hagyta el a szobát, mikor meggyőződött róla, hogy elaludt.

*

Stephan belépett a klinikára. Mit sem sejtve lépdelt fel az első emeletre. A női belgyógyászati osztályon senkivel nem találkozott.

Halkan nyitott be Caroline szobájának ajtaján.

– Caroline, én... – aztán torkán akadt a hang, és rámeredt az alvó lányra.

Támaszték után tapogatózva dőlt neki a falnak. – Istenem – suttogta maga elé, és úgy érezte, rémálmot lát.

Ez az eltorzult arcú lény tényleg a szépséges Caroline lenne, akit szeret és csodál?

Lelki szemei előtt mintegy filmszalagként peregtek le a Caroline-nal töltött napok képei.

Caroline a nizzai strandon lobogó hajjal és nevető arccal, elragadó, egyenes kis orrával és telt ajkaival. Aztán az a nap, amikor boldogan ment elébe a repülőtérré. Látta, ahogy szalad feléje, és érezte az ölelését. Eszébe jutott, hogy csillogott a szeme, mikor megmutatta neki a repülőgépét, és aztán...

– Alszik – hallott egy hangot maga mellett.

Mint aki álomból riad fel, úgy meredt rá a nővérré, aki észrevette állapotát. – Nem marad ilyen, Reimer úr.

Képtelen volt bármit is válaszolni, csak kimenekült a szobából. Majdnem felborított egy beteget, és alig érthetően mormolt valami mentegetőzészéjét.

Később nem is emlékezett, hogy jutott ki az Erdei Klinikáról. Csak akkor tért magához, mikor majdnem elgázolt egy kutyát. Hirtelen fékezett.

– Ez nem lehet igaz – mondta ki hangosan. – De hát nem hagyhatom cserben! Én tehetek róla, csakis én... – Ügyet sem vetett a járókelőkre, akik elhaladtak a kocsija mellett, és kíváncsian megbámulták.

Végül összeszedte magát, és a szállodához hajtott. Kifizette a számláját, és összecsomagolt.

Úgy mozgott, mint egy bábu. Kővé dermedt arca még a járókelők kíváncsiságát is felkeltette.

Lassan hajtott Freiburg felé, pedig már alig várta, hogy végre otthon legyen.

Eszébe jutott, hogy kisfiú korában, ha valami baja volt, az édesanyjához sietett, aki mindig nagyon megértő volt. Most is így tett hát.

Monika Reimer meglepetten pillantott fel, amikor fia belépett az ebédlőbe, ahol éppen terítéshez készülődött.

– Csak este akartál hazajönni, Ste-

phan! Mi történt, kisfiam? Teljesen meg vagy zavarodva.

– Mama, ez szörnyű! – tört ki Stephanból, aztán elmesélte, milyen rettenetes sok érte, mikor meglátta Caroline-t. – Nem lesz többé egyetlen boldog percem sem az életben. Bárcsak ne akartam volna azt az átkozott sportrepülőgépet, akkor az egész nem történt volna meg, és Caroline nem sérült volna meg ilyen szörnyen.

– Szedd össze magad, Stephan – könyörgött az anyja. – Sem Caroline-on, sem rajtad nem segít, ha szemrehányásokat teszél magadnak. Ha nem érzed magad elég erősnek, hogy türelmesen kivárd, amíg teljesen rendbe jön, az lenne a legjobb, ha egy időre elutaznál. Nő vagyok, és biztos vagyok benne, hogy Caroline sem akarna látni. Egész biztosan rendbe tudják hozni az arcát. Biztosan...

– Mama, te sem hinnél ebben, ha láttad volna. Rettenetes, szörnyű... – csikorgatta a fogait.

– Meglátod, mindent megtesznek, hogy segítsenek rajta, Stephan.

– Argentínába megyek apa üzleti ügyeiben. Épp tegnapelőtt volt szó róla, hogy valakinek okvetlenül oda kellene mennie, hogy a helyszínen foglalkozzon az ottani gyárral. Még szerencse, hogy Caroline aludt. Szegény Caroline!

Stephan ideges mozdulatokkal cigarettára gyújtott. – Fel fogom hívni, és megmondom, hogy el kell utaznom.

– Megkönnyebbülés lesz neki, fiam.

– Te tényleg hiszel benne, mama, hogy vissza tudják adni a szépségét?

– Soha nem szabad feladni a reményt, Stephan.

Monika Reimer meg volt győződve róla, hogy Stephan és Caroline soha nem fognak összeházasodni. Mikor a férje hazajött és elmondta, hogy felhívta Monsieur Pagnol, mert beszélni akar vele Caroline-ról, nem akart hinni a fülének, mikor beszámolt a lány halálos betegségéről.

– Ez szörnyű – szólalt meg végre kétségbeesetten. – Karl, ennek a szegény lánynak talán megváltás lesz a halál. Stephan látta, és...

A férfi némán hallgatta, aztán kis idő múltán megszólalt. – Stephan egyelőre nem tudhat meg semmit a diagnózisról. Elküldöm néhány hétre Buenos Airesbe.

Másnap reggel Stephan felhívta Caroline-t. Nehezére esett, hogy megjátssza a közönyöst, mert beszéd közben folyton maga előtt látta a lány eltorzult arcát.

– Örülök, Stephan – mondta Caroline halkán, szinte alig érthetően. – Majd írsz?

– Hát persze, Caroline. – Stephan rettenetesen szégyellte magát. Ekkora próbát már nem állt ki a szerelme.

– Vizontlátásra, Stephan. – A lány hangja már csak egy sóhajtás volt.

– Caroline...

De már letette.

Stephan leírhatatlan állapotban volt. Hirtelen teljesen értelmetlenné vált számára az élet. Az indulásig nem találta a helyét, rengeteg whiskyt ivott, pedig ki nem állhatta, de tompította kízó gondolatait. Csak akkor gyorsult fel a vérkeringése, mikor a repülőgépben meglátta Ilonát.

– Nem értem, Ilona. Hogy kerülsz te ide? – meredt rá döbbsenten.

– Miért vagy meglepve? Örököltem egy kis pénzt egy bécsi nagynénikémtől. Éppen jókor jött. Szabadságot vettem ki, hogy veled repülhessek Argentínába.

– De honnan tudad, melyik géppel...

– Az édesapád titkárnőjétől mindent megtudtam, amire kíváncsi voltam. Telefonáltam a gyárba, és megtudtam, hogy Buenos Airesbe repülsz.

– Ilona, de... – Stephan megint elhallgatott. Annyira összezavarodott benne minden, hogy képtelen volt egy tiszta gondolatot megfogalmazni magának.

Aztán felülkerekedett benne az öröm, hogy Ilonát látja. Ilona temperamentuma és vidám természete őt is felvidította.

Változatlan szándéka volt azonban, hogy feleségül veszi Caroline-t. A lány az ő hibájából került ilyen szörnyű helyzetbe, a világ minden kincséért sem hagyhatja cserben.

Igyekezett megfeledezni az ígérétről, hogy csak szánalomból nem fogja feleségül venni.

*

Az elkövetkező napokban Renata Böttcher és Katja Anders nyújtott vigasztalást Caroline-nak. A legnagyobb segítséget azonban Thomas Hendrichstől kapta. Mikor vele volt, még Stephanról is megfeledezett. Tisztában volt vele, hogy Thomas csak barátságot – és persze részvétet – érez iránta.

Önmaga számára is csak nehezen tudta meghatározni, mit érez az orvos iránt. Szereti?

Néha alig tudta maga elé képzelni Stephan arcát, mert Thomas arca követelt magának helyet a gondolataiban.

Maurice Pagnol hozzájárulásával Anders doktor felhívta Düsseldorfban Brühl professzort, aki a plasztikai sebészet egyik legnagyobb szaktekintélyének számított.

A két orvos évek óta ismerte egymást, így aztán nem okozott gondot, mikor Anders doktor megkérte a professzort, vegye át Caroline Pagnolt. A professzor még arra is hajlandó volt, hogy a szükséges operációkat az Erdei Klinikán végezze el, hogy a beteget ne kelljen újabb megterhelésnek kitenni.

A csonttörések szépen begyógyultak, a végtagok nem lettek rövidebbek és nem deformálódtak.

Renatét szombaton engedik haza.

– Hiányozni fogsz – mondta Caroline szomorúan.

– Még két hétig itt maradok Bergesfeldenben a mamámnál, és mindennap meglátogatlak. Később, ha már visszamegyek Düsseldorfba, a hétvégeken akkor is meg fogom látogatni anyámat, akkor hozzád is eljövök, jó?

Caroline még mindig nem volt hajlandó kint a folyosón sétálni, mert félt a többi beteg kíváncsi pillantásától.

Pénteken délután, a vizit befejeztével Anders doktor felsóhajtott. – Minden tökéletes lenne, teljesen megbízom Brühl professzorban, ha nem lenne a Hisztológiai Intézet diagnózisa – fordult a belgyógyászhoz, Uhlig doktorhoz. – Most, hogy Pagnol kisasszony kicsit már jobb állapotban van, jó lenne még egyszer elvégeztetni a vizsgálatot. Minden esetre kellene csinálni egy lymphoszkópiát, de magának ezt igazán nem kell mondanom. Végül is maga a szakorvos.

– Így van, főorvos úr – bizonytalánodott el Uhlig doktor.

Véleménye szerint a betegnél nincsenek meg a lymphogranulomatózis jellegzetes tünetei. Az a néhány nyirokmirigy a sérülésektől is megduzzadhatott. Talán valami kisebb fertőzés. De egyelőre még senkivel nem akart erről beszélni.

★

– Látogass meg hamarosan! – kérte Caroline Renatét másnap reggel.

– Holnap délután jövök, Caroline.

– Nagyon örülök. És holnapután megcsinálják az első kozmetikai műtet rajtam. Hendrichs doktor fog aszisztálni a professzornak. Azt mondta, hogy ő is erre a területre szeretne szakosodni. Neked hogy tetszik?

– Nagyon helyes, és úgy látszik, kedvel téged.

– Persze, mert sajnál. Ha nem szeretném Stephant, könnyen beleszeretnék.

– Azt hiszem, te máris szerelmes vagy Thomas Hendrichsbe – vágott vissza Renate huncut mosollyal.

– Jaj, dehogy!

Renate nevetve búcsúzkodott.

Caroline egyedül maradt. Lassan kilépett az erkélyre. Közben ősz lett, az első viharok már leverték a fákról az aranysárga és vörös leveleket. Lent a kertben a rózsák az elmúlás illatát árasztották, és Caroline-nak akaratlanul is a halálra kellett gondolnia.

Megborzongva lépett vissza a szobába, s abban a pillanatban megszólalt a telefon. Szinte csodának érezte, mikor a vonal túlsó végén meghallotta az édesanyja hangját.

– Caroline, elmenjek hozzád? – kérdezte izgatottan. – A következő géppel Düsseldorfba repülhetnék, onnan kicsit bérelnék, és . . .

– Mama, semmi szükség rá – vágott a szavába Caroline. – Sokkal jobban örülnék, ha csak a plasztikai műtétem után jönnél. Otthon érzem magam az

Erdei Klinikán. Mindenki olyan kedves hozzám.

– Caroline édesem . . .

Hirtelen az apja hangját hallotta. – Halló, kicsikém, úgy hallom, sokkal jobban vagy. Mihelyt lesz egy kis időm, átszaladunk anyáddal Bergesfeldenbe.

– Jobb szeretném, ha majd csak akkor jönnétek, ha hívlak. Már tudok járni, és mozgatom a karomat. Képzeld el, megint fogok tudni festeni! Brühl professzor nagyon bizakodó. Azt mondja, egy-két hónap múlva már látni sem lehet majd a sebhelyeket. Akkor hozzámegeyek Stephanhoz – Caroline sírt is, nevetett is boldog izgalomában.

Mikor Maurice Pagnol letette a kagylót, a feleségéhez fordult, aki úgy ült a karosszékében, mint a megtetsesült szerencsétlenség, és feltartóztathatatlanul zokogott.

– Denise, teljesítenünk kell Caroline kívánságát. A barátom, Moulinnes professzor azt mondta, még egy évig is élhet. Ő is adott egy kis reményt. A tudósok már dolgoznak egy szérumon, amellyel talán majd gyógyítani lehet ezt a betegséget. – A felesége megnyugtatóra találta ki ezt a kegyes hazugságot, mert a barátja nagyon is szkeptikus volt, miután beszélt az Erdei Klinika főorvosával.

Ha Caroline sérülései tovább javulnak, majd még egyszer alaposan megvizsgálják.

Denise Pagnol hamar megvigasztalódott.

Úgy itta a férje szavait, mint valami kábítószerrel, amely eltompítja pillanatnyi fájalmát. Egyszerűen nem akarta elhinni, hogy Caroline meghal.

★

Caroline jobban volt, de feltűnően sápadt és étvágytalan maradt. Csak akkor volt hajlandó enni valamit, ha Thomas Hendrichs rábeszélte.

– Soha nem voltam nagyevő – magyarázta vidáman a tükörbe nézve.

Brühl professzor ma vette le a tapaszt az orráról. Már csak egy hajszálvékony kis csík látszott.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy az orrom pontosan úgy néz ki, mint a baleset előtt – állapította meg vidáman, és önkéntelenül Thomas Hendrichs keze után nyúlt. – Bocsánat – rántotta vissza a kezét mentegetőzve. – De olyan boldog vagyok. És maga olyan sokat segített.

– Caroline, kicsi Caroline – a szürke szempárból világosan kiolvashatta, hogy a férfi ugyanúgy érez, mint ő.

És Stephan? – jutott eszébe hirtelen, és az éjjeliszekrény fiókjára nézett, amelyben az a néhány képeslap hevert, amit az elmúlt hetekben kapott tőle.

Inge nővér, akinek a napjai már meg voltak számlálva az Erdei Klinikán, behozta a délutáni kávékat. Thomas gyorsan felállt. Tudta, hogy állásával a klinikán nem egyeztethető össze, hogy ilyen intenzíven foglalkozzon egy beteggel, de nem tehetett ellene semmit.

– Bejön ma még egyszer? – kérdezte a lány halkán.

– Mielőtt hazamegyek – bólintott, és kisietett a szobából.

A folyosón Uhlig főorvossal találkozott.

– Jó, hogy látom – szólította meg barátságosan az idősebb orvos. – Ugye, Pagnol kisasszony sokat jelent a maga számára?

Az egyenes kérdés zavarba ejtette a fiatal orvost, de bólintott, és komolyan válaszolt: – Természetesen tudom, hogy Caroline és az én számomra nincs közös jövő. Nemcsak Stephan Reimer miatt. Csak szeretném megkönnyíteni a számára a véget, azért szeretnék, ha lehet, addig maradni, míg ... – megköszönte a torkát.

– Nem vagyok biztos benne, kolléga, hogy nem tévedésről van szó. Igaz, hogy Pagnol kisasszony étvágytalan, de szerintem az lehet a mozgáshiánytól is. A mirigyek már nem olyan duzzadtak, de azért valamelyik nap megismételjük a lymphográfiát, hogy pontosan tudjuk, mihez tartsuk magunkat.

– Ez azt jelenti, hogy Caroline ... hogy Pagnol kisasszony – igazította helyre magát – nem szenved lymphogranulomatózisban?

– Fennáll a lehetősége. Maga is tudja, milyen nehéz pontos diagnózist felállítani, és a Hisztológiai Intézet diagnózisa csak még jobban összezavarta a dolgokat.

– Ez aztán igazán csodálatos lenne – sóhajtott fel Thomas.

– Ja, ez a levél itt Pagnol kisasszonynak szól. Úgy látszik, elkeveredett a csomag alján. Argentínából jött.

– Most éppen ott tartózkodik Reimer úr. Adja csak ide, majd átadom.

A főorvos magában mosolygott, de közben azt gondolta, hogy a fiatal kolléga sokkal jobban illene a bájos francia lányhoz, mint Stephan Reimer. Caroline-nak egy olyan férfi jóságára és türelmére van szüksége, aki képes lelki támaszt nyújtani neki.

Eddig pedig azt tapasztalta, hogy Hendrichs doktor tényleg mindent megtett, hogy a lány lelki támasza legyen.

★

Caroline halványan elpirult, amikor Thomas még egyszer visszajött.

– Levele jött, Caroline.

– Köszönöm – nyújtotta a kezét Caroline.

– Vizontlátásra ma este – nevetett rá a doktor, aztán magára hagyta.

Caroline-t örömteli izgalom járta át, mikor meglátta, hogy a levél Argentínából jött, de aztán elolvasta a feladó nevét, és abban a pillanatban kővé dermedt.

– Ilona Patzak – suttogta. – Mit keres Buenos Airesben?

Izgatottan tépte fel a borítékot, és széthajtogatta a sűrűn teleírt papírlapot. Már az első mondat után meg-

könnyebbülten lélegzett fel, mert Ilona azt írta, hogy Stephan jól van, és egészen más ok miatt ír ő.

Minél tovább olvasott Caroline, annál jobban elkeseredett. Ilona ugyan nagyon megértően írt, de minden sorából sugárzott, mennyire szereti Stephan-t. Nyíltan beismerte, hogy a férfi tudta nélkül foglalt helyet magának a Frankfurtból induló gépre. Stephan meg ő boldog heteket éltek át. Figyelmeztette Caroline-t, hogy neki régebbi jogai vannak Stephanra. Még azt is hozzátette, hogy Stephannak egészséges feleségre van szüksége, aki az üzleti ügyeihez is ért valamit. Végül arra kérte, adja vissza Stephan szabadságát.

Caroline-t szinte elkábította a csalódás. Szóval ezért nem futotta Stephan idejéből egyetlenegyszer sem, hogy legalább egy levelet írjon. Ilonával töltötte a nappalait meg az éjszakáit.

Caroline felállt a karosszékből. Az összegyűrt levelet bedobta a papírkosárba, de aztán megint kivette, és kismította. Bevágta a levelet az éjjeliszekrény fiókjába, és kisietett a szobából.

Talán még itt van Thomas Hendrichs. Beszélne kell vele, csak ő segítheti át ezen a súlyos lelki válságon.

Látogatási idő volt. Renate tegnap telefonált, és azt mondta, valószínűleg átjön Bergesfeldenbe, és akkor természetesen őt is meglátogatja.

A nővérszoba ajtaja nyitva állt, és Caroline benézett, de sem az ügyeletes nővért, sem Inge nővért nem találta ott.

Éppen ki akart menni, mikor könyökével meglökte az asztalt. Néhány kórlap leesett.

Caroline ijedten szedegette össze a papírokat, és az egyiket megpillantotta a saját nevét. Kíváncsian nézte meg és olvasta el a lymphogranulomatózis szót. A nyirokmirigyek megbetegedése, előrehaladott stádiumban.

– Ez nem lehet igaz – szólalt meg hangosan, és újra a nevét kereste. Tényleg az ő neve volt, és a kórlapon ott állt a születési időpontja is.

Caroline felkapott egy golyóstollat és egy darab kötözőpólyát, gyorsan ráfirkantotta a kórtörténetet, aztán a lapot a többi mellé tette.

Ahogy zavartan kilépett a folyosóra, Renate Böttcher jött vele szembe.

– Te vagy az, vagy nem te vagy az? Az orrod tökéletes. Úgy örülök, Caroline. Hoztam neked egy doboz cukorkát meg könyveket, könnyű kis regényeket, amilyeneket akartál. Még mindig egyedül vagy a szobában?

– Igen, Renate. Úgy örülök, hogy eljöttél. Én... – Caroline energikusan mozdulattal letörölte a könnyeit. – Először is el kell olvasnod egy levelet, amit ma kaptam. Stephan hetek óta azzal a lánnyal él együtt, akivel előttem járt. Elkísérte Buenos Airesbe. Én pedig...

– Ne fogd fel olyan tragikusan, Caroline. – Renata követte a barátnőjét a szobába.

Közeledett a tél, az ablak előtt már

hópelyhek kavarogtak, de a szoba kellemesen meleg volt.

– Nagyot csalódtam – sírta el magát Caroline.

– És Hendrichs doktor?

– Jóbarátok vagyunk, semmi több. Stephannal egész más volt. Olyan boldogok voltunk, és csúpa optimizmus-sal néztünk a jövőbe. És . . .

– Caroline, az életben tudni kell megalkudni is. Stephan csak férfi, és azt hiszem, nem is a legtürelmesebb. Ilona pedig egy bestia – nevetett rá a barátnőjére Renate. – Add ide a levelet!

Elgondolkozva olvasta. – Igen, ez a lány pontosan tudja, mit akar. Stephan nem rossz fiú, de gyáva, mint a legtöbb férfi, ha arról van szó, hogy be kell vallani valamit. Biztosan nem érzi jól magát a bőrében.

Caroline bölintott, aztán halkán megkérdezte: – Tudod, mi az a lymphogranulomatózis?

– Hol találtál ilyesmit? Mi az?

– Egy betegség.

– Vagy úgy. Nem, még soha nem hallottam róla, de van otthon egy orvosi lexikonom.

– Bergesfeldenben van?

– Igen, Caroline. Még ma este be-
adom az Erdei Klinikára. Beteszem egy borítékba és leragasztom.

– Valóságos kincs vagy, Renate! – Caroline megpróbált nem gondolni többé sem Stephanra, sem a diagnózis-ra, és sikerült is egy vidám órát eltölte-

nie Renatéval. Később azonban, mikor újra egyedül maradt, megjött a böjtje.

Thomas könnyek között találta.

– Caroline, mi történt?

A lány beszámolt Ilona leveléről. – Pedig egész idő alatt éreztem, hogy Stephan meg én egyre jobban eltávolodunk egymástól. Tulajdonképpen alig ismertük egymást. Stephan úgyszólván csak szájalomból vett volna feleségül, mert hibásnak érzi magát a balesetben. De én . . .

– Annyira szereti?

– Nem tudom. Teljesen megzavarodtam. És van még valami. Én . . . – aztán riadtan elhallgatott.

Thomas semmiképpen sem tudhatja meg, hogy beleszaglászott a kórlapjába. Úgyszólván megkapja a lexikont még ma.

– Caroline, soha ne feledje, hogy a barátja vagyok. Megígérhetem, hogy egy szép nap semmit nem lehet majd észrevenni a baleset következményeiből. Brühl professzor egészen fellelkesedett, milyen szépen gyógyul a bőre.

– Igen, Hendrichs doktor.

A férfi legszívesebben megkérte volna, szólítsa a keresztnévén, ha egyedül vannak, de aztán úgy érezte, még nem érett meg az idő. Caroline még túlságosan szereti Stephan Reimert.

A lány halványan rámosolygott, mikor jó éjszakát kívánt és elhagyta a szobát.

Alig néhány perc múlva az éppen szolgálatba lépett éjszakai nővér beho-

zott egy nagy borítékot a beígért könyvvel.

Caroline megköszönte, és mihelyt egyedül maradt, felnyitotta. Nem kellett sokáig keresgélnie, hamar megtalálta azt az oldalt, amelyen a betegség leírása volt.

Elofvasta, hogy a lymphogranulomatózist Hodgkin-kórnak is hívják, Thomas Hodgkin angol orvos után.

Ez nem lehet igaz – gondolta elkeseredetten. – Meg fogok halni.

Kicsúszott a könyv a kezéből, leest, de nem nyúlt utána. Beszélne kell valakivel, különben megbolondul.

Először az éjszakás nővért kérdezte meg, itt van-e még a házban Hendrichs doktor.

– Nem, Pagnol kisasszony. Ma Büttner doktor az éjszakai ügyeletes. Megkérem, hogy jöjjön ide. Nem érzi jól magát?

– Nincs szükségem rá. Jól vagyok – fordult vissza a szobája felé Caroline. A falhoz támasztotta a mankót, amelyre időnként még mindig szüksége volt, különösen, ha felizgatta magát valamiről, aztán a telefon után nyúlt.

Párizst kérte. Azonnal kapcsolták, de a szobalány azt mondta, hogy a szülei nincsenek otthon.

Caroline csalódottan tette le a kagylót. Aztán megpróbálta Katját utolérni, de már ő is elment.

Caroline egyre jobban elvesztette az önuralmát. Szinte transzban öltözött

fel. Az édesanyja időközben küldött néhány téli holmit, amiket a nővér beakasztott a szekrénybe.

Furcsa érzés volt, hogy a többhetes kórházi tartózkodás után megint utcai ruhát visel. Belebújt a kapucnis teveszőr kabátjába, és halkán kinyitotta az ajtót.

A folyosón már bekapcsolták az éjszakai világítást. Az egész osztályon olyan csönd volt, hogy már-már attól tartott, valaki meghallja a lépéseit. Még mindig kicsit nehezen járt, ezért hozta magával a mankóit is.

Liften lement az előcsarnokba. Remélte, hogy a portás nővér késői látogatónak fogja nézni.

Így is történt, sőt még jó éjszakát is kívánt, mielőtt visszafordult volna az újságjához, amelyet olvasott.

Caroline kint volt. Jeges hideg csapta meg, a hideg szél fájdalmasan csapott az arcába. Egy pillanatra Brühl professzor mesteri műtéteire gondolt. Talán a friss hideg árt a sebhelyeknek?

És ha... – gondolta magában elkeseredetten. Miért is operálták meg egyáltalán, mikor pontosan tudták, hogy már nem sok ideje van hátra.

Meg akart halni. Még ma. Nem akart beletörődni, és végigkínlódni a betegség minden fájdalmát. A hideg talán még a segítségére lesz.

Egy szabad ég alatt töltött éjszaka majd megteszi a magáét.

Néha-néha megbotlott, ilyenkor a

mankóira támaszkodott. Egyre jobban távolodott a klinikától az erdő felé, legalábbis úgy gondolta.

Nemsokára eldobta a mankót, mert törött karja fájni kezdett. Egyre sűrűbben szállingóztak a hópelyhek.

Caroline nem tudta, hogy körbejár, és Anders doktor háza közelébe került. Annyira kimerült és átfagyott, hogy már csak botladozott.

*

Dr. Katja Anders lassan vezetett, mert a hirtelen támadt hóesésben szinte semmit nem látott. Egy régi betegét látogatta meg, akinek néhány hete kisbabája született.

A kellemes beszélgetés közben egyikük sem nézett az órára. Késő lett. Robert már biztosan otthon van – gondolta magában.

Hirtelen fékezett, mert az egyik oldalövényen mintha furcsa mozgást észlelt volna. Egy részeg lenne?

Katja túlságosan lelkiismeretes volt hozzá, hogy szó nélkül továbbhajtson. Akkor is segítenie kell rajta, ha tényleg részeg. Ha elesik, könnyen megfagyhat.

Kiszállt, és előresietett a keskeny úton. Sűrűn hullott a hó, de azonnal meglátta a földön fekvő, behavazott alakot.

Leguggolt, és kővé dermedt.

– Caroline – suttogta. – Hogy kerül ide?

Katja nem sokat habozott, azonnal

becsöngetett a kertkapun, amely előtt Caroline összeesett. Vad kutyaugatás verte fel az éjszaka csendjét, és hamarosan feltűnt egy fiatalember, aki azonnal felismerte benne a szomszédasszonyát.

– Mi történt, doktornő?

– Segítsen, kérem, Fischer úr, tegyünk be a lányt a kocsiba. Az egyik betegünk az Erdei Klinikáról. Fogalmam sincs, hogy kerül ide.

Néhány perc múlva Caroline már a hátsó ülésen feküdt. Katja köszönetet mondott a férfinak, és beszállt.

Az asszony viharos csengetésére Anders doktor nyitott ajtót.

– Úristen, Katja, mi történt?

– Caroline a kocsimban van. Az úton találtam rá, és . . . – néhány szóval beszámolt a történetekről.

Anders doktor azonnal bevitte a lányt a meleg nappaliba. Miközben Katja Caroline-nal foglalkozott, ő az Erdei Klinikára telefonált.

Ott már nagy volt az izgalom. Büttner doktor elmondta, hogy kétségbeesetten keresik Caroline-t mindenfelé.

– Éjszakára itt tartom – mondta Anders doktor. – Valami súlyos sokk érthette.

– Az éjjeliszekrényében találtunk egy levelet bizonyos Ilonától Buenos Airesből. Elolvastam, hogy rájöjjenek, mi lehetett az oka az eltűnésének. Reimer úr, úgy látszik, ezzel a lánnyal töltötte az utóbbi heteket. Hendrichs doktort is felhívtam, már úton van a klinika felé. Szóval majd holnap többet tudunk.

Anders doktor letette a kagylót.

Időközben Katja levetkőztette Caroline-t, és ráadta az egyik meleg pongyoláját. Meleg takaróba burkolva feküdt most a heverőn, és éppen a puncsot itta, amit Theresia Mansfeld készített.

– Úgy sajnálom – mentegetőzött Caroline szégyenkezve.

Még mindig fázott egy kicsit, de a kellemes italtól hamar átmelegedett.

– Mit képzelt, Caroline? – mondta enyhe szemrehányással Katja. – Meg is fázhatott volna.

– Éppen azt akartam. Meg akarok halni. Én . . .

– Stephan Reimer miatt? – kérdezte gyengéden Anders doktornő, és ő is leült.

– Mit tud erről? Ja persze, elmeséltem Thomasnak . . . mármint Hendrichs doktornak. Elvesztettem Stephant, de nem miatta történt. – Felzokogott.

– Igyon még egy kicsit – kérte Katja, és a szájához emelte a poharat, mert Caroline keze úgy reszketett, hogy majdnem leejtette.

– Köszönöm, Katja. – Kisírt szemével elkeseredetten bámult a főorvos feleségére. – Én . . . én véletlenül megláttam a kórlapomat, és . . .

Anders doktor gyors pillantást váltott a feleségével. – Véletlenül? – kérdezte.

– Igen, a nővérszobában feküdt az asztalon, és lelöktem a könyökömmel,

és egy-két beteglap leesett. Összeszedtem, és megláttam a saját nevemet. Kíváncsi voltam, és . . . – nem tudta folytatni, kezébe temette az arcát.

– Caroline, nem szabad elveszítenie az önuralmát – kérte komolyan Anders doktor. – Hát jó. Elolvasta a diagnózist, de még nem biztos, hogy igaz. – Elmondta, hogy éppen ennél a betegségnél elég gyakoriak a téves diagnózisok. – Nehéz pontosan meghatározni a tüneteket. Maga is tudja, hogy egyelőre senki nem tudja, mi okozza a rákot. Ugyanez a helyzet a lymphogranulomatózissal. Ezért a jövő héten még egy alapos vizsgálatot végeztetünk el.

– A szüleim tudják? – A puncstól Caroline arca mintha lázban égett volna.

– Beszéltem az édesapjával. Meg az egyik barátja, Moulinnes professzor is beszélt már telefonon Uhlig doktorral. Uhlig doktor optimista.

– Szóval nem is biztos, hogy ez a betegségem van? – Caroline úgy kapaszkodott ebbe a reménységbe, mint a fuldokló az utolsó szalmaszálba.

– Még nem biztos, Caroline. Mi a véleményed, Katja, mi lenne, ha Caroline hétfőig nálunk maradna? Biztosan tudsz adni neki egy hálóinget. Holnap elhozom a klinikáról a toalettholmijait. Brühl professzor úgyis csak jövő kedden jön legközelebb Bergesfeldenbe. Azt mondta, egészen meglepte, milyen jól sikerültek a műtétek.

– Tudom, és én is rettenetesen boldog lennék, ha tudnám, hogy egyébként egészséges vagyok. Én . . .

– Úgy érzem, ki fog derülni, hogy téves volt a diagnózis – szolt közbe Katja. – Caroline, most le kell feküdnie. Mit szólnál egy forró fürdőhöz, Robert? A testén lévő sebhelyek már teljesen behegedtek.

– Jó, Caroline. Fürödjön meg, aztán mars az ágyba – nevetett a főorvos.

– Ne haragudjanak, hogy ennyi bajt okoztam, de úgy megzavarodtam, mintha kényszerített volna valami, hogy otthagyjam a klinikát.

– Még szerencse, hogy a feleségem megtalálta, Caroline. – Anders doktor felsegítette a lányt.

– A mankó? Valahol elveszítettem. Én . . .

– Ezen aztán ne bánkódjon, Caroline! Aludjon jól.

– Maga is, doktor úr. – Annyira kimerült, hogy már alig állt a lábán.

Katja megható gyengédséggel gondoskodott a vendégről. A vendégszobában mindig tisztán felhúzott ágy várta a váratlan vendégeket, úgyhogy nem kellett még Theresia Mansfeldet is háborgatni, aki minden bizonnyal a televízió előtt ül.

Míg Caroline a fürdőkádban ült, Katja gyorsan benézett a gyerekszobába. A kisfia mélyen aludt.

Később, mikor Caroline már a vendégszoba kényelmes ágyában feküdt, Katja kis ideig még mellette maradt.

Caroline szüleiről beszélgettek, és Katjának sikerült annyira megnyugtattania a lányt, hogy végre elaludt. Katja halkán osont ki a szobából.

– Fel nem foghatom, hogy a kórlapok csak úgy hevernek szanaszét, és bármelyik beteg megnézheti őket – bosszankodott Anders doktor, mikor már kettesben üldögélt a feleségével egy üveg bor mellett.

– Előfordul az ilyesmi, Robert – nyugtatta az asszony. – Tényleg azt hiszed, hogy téves volt Caroline diagnózisa?

– Hinni? Mit használ a hit, Katja? – nevetett fel keserűen. – Mint orvos, te is jól tudod, semmit nem számít, mit hisz az ember. De a lehetőség fennáll. Az utóbbi hetekben, mióta a klinikán van, Caroline állapotának rosszabbodnia kellett volna. Mint már mondtam, a jövő héten újabb lymphográfiát és lymphoszkópiát csinálunk. A duzzadt nyirokmirigyekből vett szövetet majd megint beküldjük a Hisztológiai Intézetbe.

– Szóval csak Istenhez imádkozhatunk, hogy negatív legyen a lelet, Robert.

– Jaj, Katja . . . – húzta magához a férje. – Néha úgy beszélsz, mintha nem is orvos lennél.

– Mint egy igazi nő, nem igazi? – simult a férjéhez az asszony boldog mosollyal.

*

Stephan kibontakozott Ilona karjaiból, és felkelt az ágyból.

– Örülök, hogy holnap végre hazarepülünk – mondta, és kinézett a luxusszálloda ablakán Buenos Aires egyik nagy forgalmú utcájára.

Képtelen lenne valaha is hozzászokni egy ilyen nagyváros lármájához. A déliek temperamentuma külön fejezet. Ilona egész más. Neki tetszik a déli nagyváros zajos forgataga.

– Örökre itt maradnék – ült fel az ágyban a lány. Szóval eljött az igazság órája. Meg kell gyónja Stephannak, hogy levelet írt Caroline-nak.

– Azt tudom – nézett rá a férfi csodálattal.

Ilona teljesen meztelen volt. Szép testével és feszes mellével alig tudott betelni a szem. Megkönnyítette a számára, hogy egy időre megfeledkezzen Caroline-ról.

Ha eszébe jutott Caroline, maga előtt látta sebhelyektől eltorzított arcát, és újra fellángolt benne a lelkiismeret-furdalás.

– Ilona, te is tudod, hogy nekünk kettőnknek nincs jövőnk. Feleségül veszem Caroline-t. Feleségül kell vegyem.

– Feleségül kell vegyed? De hát mi szeretjük egymást, Stephan, és összetartozunk.

– Van valami, ami erősebb, mint a szerelem.

– Ezt te sem gondolod komolyan. – Fejének dacos mozdulatával hátrave-

tette hosszú, fekete haját. Kék szeme egész fekete lett az izgalomtól. – Írtam neki egy levelet.

– Mit csináltál? – meredt rá hitetlenkedve Stephan. – Ilona, nem hiszem el.

– Ez az igazság. Ha akarod, megesküszöm rá.

– És mit írtál? – Stephan belerogyott az egyik karosszékbe, és rágyújtott.

– Az igazat, Stephan. Hogy szeretjük egymást, és...

– Ilona, tudod te egyáltalán, hogy mit tettél? Lelkiismeretlen senkit csinálsz belőlem a szemében, szószegő csirkefogót, és...

– Caroline meg fogja érteni, Stephan. Úgyis csak szánalomból vetted volna feleségül. A szánalmon alapuló házasság pedig csak kudarccal végződhet.

Stephan mohón szívta a cigarettáját, aztán bort töltött magának, és egy hajtásra kiitta. Milyen igaza van Ilonának. De azért soha nem fog megbocsátani neki. Felállt, és a fürdőszoba felé indult.

Félórával később egyedül lépett ki a szállodából. Ilona azért nem adta fel. Biztos volt Stephan szerelmében, és tudta, hogy vissza fog térni hozzá.

Vissza is jött.

Éjfél tájban részegen tántorgott be a szobába. Ilona nem tett szemrehányásokat, csak segített neki a vetkőzésben.

★

Caroline remekül érezte magát a doktorházban. Az első pillanattól imádta a kisbabát, és remekül kijött a házvezetőnővel, Theresával, ahogy az Erdei Klinika főorvosa szólította. Mikor egyedül voltak, a jó lélek történeteket mesélt Caroline-nak a doktorház életéből.

Tőle hallott Caroline Ágnes néniről meg a két szálkásszőrű tacsukóról, akik a doktor házassága előtt fontos szerepet tölthettek be a házban.

Ebédre Katja gyakran jött haza egyedül. Ilyenkor az idősebb asszony meg a fiatal lány élénk beszélgetésbe merült.

A lelke mélyén azonban Caroline rettegett a jövőtől. Csak akkor fog megnyugodni, ha már tudja, mire számíthat. Damoklesz kardjaként lebegett fölötte a Hisztológiai Intézet lelete.

Szombat este Katja meghívta Hendrichs doktort. Meg akarta lepni vele Caroline-t, és a meglepetés sikerült is.

Aznap este Caroline az egyik csinos gyapjúruháját vette fel, amelyet az édesanyja küldött Párizsból. Kitűnően állt neki a halványkék szín, arcát alig változtatta el a homlokára és a szája sarkába helyezett tapasz.

Elpirult, mikor a nappaliban üldögélve egyszer csak meghallotta Thomas Hendrichs jól ismert hangját, aki Anders doktorral együtt érkezett.

Katja is bejött, aki eddig a konyhában volt a házvezetőnővel.

– Kedves vendégünk lesz ma este, Caroline. Meglepetés.

Caroline zavarban volt, meg egy kicsit szégyellte is magát Thomas előtt a szökése miatt.

– Halló, Caroline – üdvözölte Thomas kicsit mereven, mert ő sem volt egészen mentes a gátlásoktól, s ez szokatlan volt az olyan férfi számára, aki egyébként mindig tudta, mit akar.

Anders doktor és Katja kis időre magára hagyta a párt. Caroline szégyenlős mosollyal viszonzta a férfi kifürkészhetetlen pillantását.

– Maga aztán képes dolgokra – szólalt meg a férfi. – Az egész klinikát a feje tetejére állította.

– Beszélni akartam magával, de már elment, és... – s aztán már feltartóztathatatlanul törtek elő belőle a szavak.

Csak akkor akadt el a szava, mikor Thomas átölelte és homlokon csókolta, szorosán a tapasz mellett.

– Kérem, Thomas... – Gyors pillantást vetett az antik komód fölött függő velencei tükörbe. – Miért csókolta meg?

– Mert szeretlek, Caroline.

– Hogy szerethetnél? Még ki sem nőtt a hajam, és sokkal sötétebb, mint régen, az arcom meg...

– Pedig szeretlek, Caroline – szakította félbe a férfi. – De tudom, hogy reménytelenül.

– Miért, Thomas? – nézett rá szomorúan Caroline. – A betegségem miatt?

– Arról majd később beszélünk. Nem, hanem a Stephanod miatt. Még

mindig szereted, még ha együtt is él azzal az Ilonával.

– Miből gondolod, Thomas? Nem haragszom Stephanra. Gondolnom kellett volna rá, hogy ő meg Ilona évekig együtt jártak, és csak azért vett volna feleségül, mert szép voltam. Mondom, *voltam*.

– Azt hiszem, te félig vak vagy, Caroline. Még mindig nagyon szép vagy. Szerintem szebb vagy, mint voltál. – Elmesélte a kettévágott fénykép történetét, amit a táskájában talált. – Minden este a te fényképedet nézem. De megváltoztál – előnyödre. Caroline, szeretném, ha hozzám jönnél feleségül.

– Thomas, de a lymphogranulomatózis...

– Akkor beszéljünk a diagnózisról. Éppen ma délelőtt beszélgettem rólad a főorvossal. Meggyőződése, hogy nincs ilyen betegséged.

– Ezt csak azért mondd, Thomas, hogy megnyugtass.

– Szó sincs róla, Caroline. Majd meglátod, hogy előttünk az egész élet. A közös élet.

– Thomas...

A férfi újra megcsókolta.

Caroline azonban nem volt igazán boldog, pedig a világon mindennél és mindenkinél jobban szerette Thomast. Azt is tudta, hogy Stephan leginkább megkönnyebbülést érez majd, ha beszámol neki Thomasról.

De a másik dolog...

Nemegyszer olvasott már róla, hogy

az orvosok hazudnak a betegnek, hogy megkönnyítsék számára az utolsó hónapokat. Anders doktor, a felesége meg Thomas jól megegyezett – gondolta magában.

– Többet kell enned, Caroline – kérlete Thomas, és halkán felnevetett, mikor észrevette az Anders házaspár meglepett pillantásait. – Caroline meg én összeházasodunk.

– Ez aztán a kellemes meglepetés! Megér egy üveg pezsgőt – sietett ki azonnal a pince felé Anders doktor.

Bár Caroline alig ivott belőle, az a néhány korty is elég volt, hogy kicsit feledtesse rossz érzéseit.

*

Hétfőn reggel Katja magával vitte Caroline-t a klinikára. Az osztályos nővér úgy fogadta, mint egy elveszett gyermeket.

– Úgy aggódtunk magáért, Caroline – mondta halkán. – A főorvos is alaposan lekapott a tíz körmömről, amiért csak úgy otthagytam a kórlapokat. Be kellett volna zárnom őket.

– Úgy sajnálom – mentegetőzött Caroline, aztán a szobájába ment.

Az asztalon hatalmas virágcsokor állt. A bíborvörös rózsák között névjegy. Caroline egy pillanatra Stephanra gondolt, de a gyönyörű virágokat Thomas küldte.

Mikor megérezte, hogy a nővér figyel, pirulva dugta újra csinos kis orrát az illatozó rózsák közé.

– Reimer úr telefonált – szólalt meg a nővér. – Ma idejön. Azt mondtam neki, hogy néhány nap szabadságot kapott a klinikáról. A főorvos úgy gondolta, jobb, ha nem adjuk meg neki a doktorház telefonszámát.

– Ezért külön hálás vagyok neki. – Caroline elgondolkozott, vajon a nővér is elolvasta-e Ilona levelét, amely még mindig az éjjeliszekrény fiókjában fekszik, de már az egész nem számított.

– Mikor jön? – kérdezte, miközben a nővér segítségével levetkőzött.

– Ma délelőtt. Nagyon türelmetlennek tűnt, hogy minél előbb viszontlás-sa, Pagnol kisasszony.

– Tényleg? – Caroline belebújt a kék pongyolába, és lassan gombolgatta.

Aztán kinézett a szomorú novemberi tájra, és eszébe jutottak a Stephannel Nizzában töltött hetek. A napsütéses idők úgy elmúltak, mint egy álom. Igen, szép nyáréji álom volt, keserű ébredéssel.

Lassan visszafordult a lány felé, és a spanyolfal mögötti mosdóhoz lépett. Meggyújtotta a tükör fölötti lámpát, és figyelmesen megnézte magát. Brühl professzor igazi mesterművet alkotott. Most már elhitte Thomasnak, hogy egy szép nap a sebhelyekből semmi nem látszik majd.

Aztán eszébe jutott a Hisztológiai Intézet lelete. Ha az igaz, akkor már nem éli meg azt a napot, amikor ugyanolyan szép lesz, mint a baleset előtt volt.

– Nem lehet igaz – suttogta a tükörképének. – Ez...

Hallotta, hogy nyílik, majd újra csukódik az ajtó, s a zöreje szinte áramütésként érte.

Stephan? Csak ő lehet. Valószínűleg nem hallotta meg a kopogást. Kicsit riadtan lépett elő a spanyolfal mögül.

Thomas volt.

Egy ragyogó arcú Thomas, aki némán átölelte és gyengéden megcsókolta. – Szeretlek – suttogta a fülébe.

– Doktor úr, ha valaki meglep bennünket, még rossz hírért keltik – tréfálkozott a lány.

Olyan volt a számára Thomas, mint egy életadó, friss forrás. Minden félelméről megfeledkezett, ha vele volt.

– Úgysem maradhatok sokáig. Mit szólnál hozzá, ha keresnénk magunknak egy szép kis házat Düsseldorf villanegyedében? Brühl professzor maga mellé vesz asszisztensnek. Na, ehhez mit szólsz? – Szürke szeme szerelmesen ragyogott rá.

– Thomas, te úgy tervezed a jövőt, mintha nem lenne lymphogranulomatózisom, mintha teljesen egészséges lennék.

– Nem is vagy beteg. Már rég sokkal erőteljesebben kellett volna jelentkezzenek a tünetek. A lágycsatornák szinte teljesen lelohadtak, a nyakadon pedig már nyoma sincs a duzzadtságnak. Te is tudod, hogy a nyirokmirigyek olyanok, mint a szervezet rendőrei. Ha a szervezetben valami

gyulladás van, azzal riasztanak, hogy megdagadnak. A rengeteg sérülésetől teljesen megvadultak. Igyekeztem olyan egyszerűen elmagyarázni, ahogy csak tudtam.

– Olyan meggyőző vagy, hogy csodaszerként hatsz rám, Thomas.

– Mennem kell, Caroline. Fel a fejed! Holnap megcsinálják az utolsó kis műtéteket, aztán hazaengednek.

– Thomas, ma meglátogat Stephan.

– Értelek. – Egy csapásra kialudt a fény a szemében.

– Thomas, Stephan már semmit nem jelent a számomra, de egyszer beszélünk kell egymással. Ezt csak belátod?

Thomas már összeszedte magát. – Hát persze, Caroline. Eddig nem is sejtettem, hogy egy Otello lakik bennem – nevetett.

– Köszönöm, Thomas – mosolygott rá gyengéden a lány. Pillantásuk egymásba fonódott.

Thomas szinte erőszakkal kellett kényszerítse magát, hogy ne csókolja meg újra. Várják a műtőben.

*

Caroline percről percre idegesebb lett. Szeretett volna már túl lenni ezen a beszélgetésen Stephannal.

Stephan ragyogóan nézett ki térdig érő báránybőr kabátjában. Még barnább volt, mint Caroline emlékeiben. Napbarnított arca óhatatlanul Argentína strandjait juttatta Caroline eszébe,

ahol valószínűleg órák hosszat heverésztett Ilonával a napon.

Ezúttal bódító illatú sárga rózsákat hozott. Mikor átnyújtotta, arcán olyan elképedt meglepetés tükröződött, hogy a lány valamiféle diadalt érzett.

– Alig látszik már valami – nézte döbbenet a lányt. – Caroline, úgy örülök.

Stephan még soha életében nem érezte magát ilyen kényelmetlenül. Bizonytalan volt, szégyellte magát, és meghatározhatatlan érzések káosza kavargott benne.

– Brühl professzor csodálatos sebéssz. Ül már le! – mutatott Caroline a másik székre. – Nemsokára kiengednek. Te is láthatod, a csontjaim is begyógyultak. Úgy fogok szaladni, mint régen.

Stephan lerogyott a székre, de mindjárt újra felpattant, és levette a kabátját. – Elég meleg van itt bent.

– Szeretem a meleget, Stephan. Miért nézel így rám? – A lány ajka körül kis mosoly játszadozott.

– Caroline, sejtelmem sem volt Ilona leveléről. Nem sokkal azelőtt vallotta be, hogy hazajöttünk, hogy a hátam mögött írt neked.

– A level semmit nem változtat azon, hogy az elmúlt hetekben éjjelnappal együtt éltél vele. Vagy azt hiszed, ott folytathatjuk, ahol abbahagytuk? Még hálás is vagyok Ilonának a leveléért. Így volt időm felkészülni a viszontlátásra. Én . . .

– Caroline, értsd meg . . .

– Kérlek, hagyd, hogy befejezzem – szakította félbe a lány izgatottan. – Még mielőtt mentegetőzni kezdenél, vagy magyarázkodni, hogy vigasztalásra volt szükséged, szeretném megmondani, hogy feleségül megyek Thomas Hendrichshez. A barátom volt jóban-rosszban. Vagy nem így szokták mondani?

– Hendrichs doktorra gondolsz? Vagy úgy – csikorgatta a fogát Stephan. – Szóval egyenesen örülsz ennek a megoldásnak.

– Ha éppen tudni akarod, tényleg örülök, Stephan. Persze aki nem orvos, annak tényleg rettenetes sokk lehet, ha először meglát egy ilyen eltorzult emberi arcot. Hidd el, nekem is rettenetes volt, mikor először néztem tükörbe. Éppen mielőtt jöttél, a tükör előtt álltam, és megpróbáltam tárgyilagosan, a te szemeddel nézni magamat. Persze nem egészen sikerült. A te meglepetésed sokkal többet mondott – nevetett fel halkán.

– Szóval vége, Caroline?

– Mi mást vártál? Ja igen, még valami van, Stephan. – Szárazon, minden szenvedélytől mentesen beszámolt az életét szűkre szabó diagnózisról.

– Ez nem lehet igaz! – emelkedett fel a férfi. – Ilyen súlyos betegség nem támad csak úgy egyszerre.

– Az okokat én sem ismerem. Ugyanolyan laikus vagyok ezen a téren, mint te.

– Caroline, ez rettenetes. Úgy beszélsz a betegségedről, mint egy túl kemény falat kenyérről, amibe nehéz beleharapni.

– Talán sírjak reggeltől estig, Stephan? – Stephan semmiképp sem tudhat meg semmit az ideg-összeomlásáról, amikor fejvesztetten menekült a klinikáról, hogy tüdőgyulladást kapjon.

Maga is csodálkozott hirtelen támadt, már-már a közönnnyel határos kiegyensúlyozottságán. Thomastól kapott erőt. Nélküle úgy ülne itt Stephannal szemben, mint egy rakás szerencsétlenség.

Igen, minél előbb feleségül akar menni Thomashoz, hogy még elegendő idejük maradjon a boldogságra. Mindjárt felhívja az apját. Remélhetőleg ezúttal eléri az irodájában.

– Menj most, Stephan – kérte halkán. – Ha valaha még találkozunk valahol, legyünk barátok.

– Értem. – Felvette a kabátját. – Caroline, ha nem mentünk volna arra az átkozott repülőútra, akkor . . .

– Jobb volt így, Stephan. Egy házasságban mindig vannak válságok, amikor be kell bizonyítani, hogy a szerelem elég erős, hogy leküzdje őket.

– Úgy beszélsz, Caroline, mint egy bölcs, öreg asszony.

– Bölcs lettem. Fájdalommal nőhetünk önmagunk fölé . . .

– Caroline . . .

A lány felállt, és az ablakhoz lépett. Stephan még egy kicsit habozott az

ajtónál, aztán halkán kilépett a szobából.

Caroline mélyet sóhajtott, és befelé hallgatózott. Pillanatnyi izgalma sztoikus nyugalomnak adta át a helyét.

★

Stephan egyenesen visszahajtott Freiburgba. Ilona szépen berendezett kis lakásában várt rá.

– Végre, Stephan – üdvözölte, és elnyomta félig szívott cigarettáját a csikkekkel teli hamutartóban. – Már attól félttem, hogy...

Stephan levette a kabátját, és bele roskadt az egyik fehér bőr karosszékebe. – Caroline egy fiatal orvossal vizsgálgatózott. Feleségül megy hozzá. Inkább örült a levelednek.

– És te? – vizsgálgatta kutatva a férfi szabályos vonásait Ilona.

– Én? Azt hiszem, minden férfi nehezen viseli el, ha útilaput kötnek a talpára.

– Tipikus férfiokoskodás. Az önzések kergeti a kétségbeesésbe a nőket. – Ilona a fotel karfájára ült. – Még mindig szereted?

– Megint olyan szép, mint régen. Valósággal csodát tettek a plasztikai műtétek.

– Stephan, akkor kettőnk közt mindennek vége. – A hangjában visszafojtott könnyek bujkáltak.

– Ki mondta? Caroline csodálatos epizód volt az életemben. De te leszel a feleségem.

Ilona elég okos volt, hogy ne feszegetse tovább a dolgot.

Stephan pedig hálás volt érte. A szíve egy darabkája egész életére Caroline-é marad.

★

Uhlig doktor belépett az igazgatói szobába, ahol dr. Anders éppen néhány kórlapot vizsgálgatott és a műtéti terven dolgozott.

– Beszélni akart velem, kolléga? – kérdezte a főorvos barátságosan egy székre mutatva.

Uhlig főorvos azonban túlságosan izgatott volt, hogysen engedelmeskedni tudott volna a felszólításnak. – Olvassa el ezt! – kiáltotta, egy papírlapot téve a főorvos íróasztalára.

– A Hisztológiai Intézettől? – Anders doktor belemélyedt a papírba.

– Ez egyszerűen fantasztikus – szólt meg aztán. – Még szerencse, hogy elvégeztük a lymphoszkópiát Caroline Pagnolnál.

– Szerintem az egész egy nagy disznóság! – heveskedett Uhlig doktor. – Miért nincs megfelelően képzett személyzetük? Akkor nem fordulhatna elő ilyesmi.

– Ne mondja ezt, kedves kolléga! Tévedni emberi dolog. Senki sem tökéletes. A baj csak az volt, hogy a beteg meglátta a diagnózist, de legalább Caroline elnyeri a jutalmát. Ha nem tudott volna a hamis diagnózisról, sok minden nem történt volna meg. Ami

történt, megtörtént. Nem tudja véletlenül, itt van még a házban Hendrichs doktor?

– Úgy tudom, az ebédlőben van.

– Köszönöm. – Anders doktor lenyomott egy gombot az íróasztalán álló telefonkészüléken, és megkérte a titkárnőjét, Baier kisasszonyt, küldjön el valakit Hendrichs doktorért.

Alig néhány perc múlva Thomas egyes érzelmekkel lépett be a szentélyek szentélyébe.

– Beszélni akart velem? – kérdezte, miközben lázasan gondolkozott, vajon mit csinált rosszul.

– Olvassa el ezt, ifjú kollégám! – nyújtotta felé az íróasztal fölött mosolyogva a levelet Anders doktor. – Aztán menjen Caroline-hoz, és beszéljen vele róla.

Thomas többször is elolvasta a levelet, míg a tartalma elhatolt a tudatáig.

– Ez azt jelenti, hogy... – nem folytatta, sarkon fordult, és kirohant a szobából.

– Furcsa viselkedés – morogta a főorvos.

– De érthető. Hendrichs doktor és Caroline Pagnol összeházasodnak.

– Vagy úgy! – most már a főorvos is mosolygott.

– Azt hiszem, erre a hírre ihatunk egy pohárával. Konyakot vagy...?

– Konyakot kérek, főorvos úr – ült le végre Uhlig doktor.

Caroline éppen az ebédnél ült, mikor Thomas beviharzott a szobába.

– Mi történt? Thomas? – nézett fel ijedten.

– Caroline, minden rendben van! – Thomas arcáról sugárzott az öröm. – Semmi nem igaz. Összecserélték.

– Talányokban beszélsz.

– Egészséges vagy, tökéletesen egészséges! – hadonászott az orra előtt a levéllel. – A Hisztológiai Intézettől jött. Egy laboránsnő hibázott. Összecserélte a dolgokat. Az Erdei Klinikáról beküldött mintát... – nem folytatta, csak széttárta a karját.

– Thomas, nem fogok meghalni? Meg fogok öregedni? Gyerekeink lesznek, és sokáig boldogan fogunk élni együtt? És...

– Igen – nevetett a férfi, és átölelte. – Legszívesebben felkapnálak és megforgatnálak, de még nem merem.

Újra homlokon csókolta, mert a szája sarkában még nem gyógyult be egészen a seb. A lány hozzásimult.

Aznap még más izgalmak is érték Caroline-t. Alig ment el Thomas, az apja lépett be a szobába, vele egy karcsú, törékeny férfi hófehér hajjal és vastag, szarukeretes szemüveggel.

– Moulinnes professzor – mutatta be Maurice Pagnol, miután üdvözölték egymást a lányával.

– Jó napot – mondta Caroline, aki természetesen azonnal kitalálta a neves belgyógyász, Moulinnes professzor látogatásának okát.

*

– Tudod, a barátom... – mosolygott bizonytalanul a lányára a pénzmágnás.

– Üljetek le, papa, – mutatott Caroline a két székre, ő maga pedig az ágy szélére ült.

– Caroline, csodálatosan nézel ki – szólalt meg újra az apja. – A főorvos kitűnően választott Brühl professzor személyében.

– Tudom, papa. – Aztán a párizsi professzorhoz fordult franciául.

– Nagyon sajnálom, professzor, hogy fölöslegesen tette meg az utat. Ne nézz rám ilyen csodálkozva, papa! – Caroline-nak hirtelen nevetnékje támadt. – Tökéletesen egészséges vagyok. Nincs lymphogranulomatózisom.

– Szóval tudat? – meredt rá elképelve Maurice Pagnol.

– Véletlenül tudtam meg. – Beszámolt a két férfinak mindenről, beleértve a saját reagálását is.

– Istenem, Caroline...

– Hát igen, és ugyanazon a napon még egy levelet is kaptam Ilona Patzaktól, attól a lánytól, akit Stephan feleségül fog venni.

– Szegény kislányom.

– Dehogyan, papa, sőt nagyon boldog vagyok. Én is férjhez megyek, de nem Stephanhoz. – Beszámolt Thomasról, a türelméről és lelki támogatásáról, ami nélkül teljesen kétségbeesett volna.

– Talán jól van így, kislányom.

Most már csak azt mondd meg, miért jött hiába Moulinnes professzor?

– Mert nem vagyok beteg.

– Mademoiselle, azért nagyon örülök, hogy megismerhettem, habár ez nem egészen igaz. Ismertem még kisbaba meg kislány korában. Aztán sokáig a trópusokon voltam. – Moulinnes professzor komolyan nézett rá. – Igazán kellemes meglepetés, hogy a kedves barátom egyetlen lánya mégsem szenved ebben a szörnyű betegségben. Nagyon sajnálom, hogy ilyen sokat szenvedett.

– Azonnal fel kell hívjam anyádat. Mióta megtudta, hogy milyen beteg vagy, szinte állandóan otthon ül. Azért nem akart velem jönni, mert félt, hogy elárulja magát. Nincsenek a legjobb állapotban az idegei.

– Hívd fel innen, papa! Én is beszélek vele, és megkérem, hogy mielőbb készítse elő az esküvőt. Düsseldorfban fogunk lakni. Thomas Brühl professzor nyomdokaiba szeretne lépni.

– Nagy jövője van ennek a szakterületnek – vélekedett Moulinnes professzor. – Rendes fiatalember?

– Megkérem Inge nővért, keresse meg Thomast. Talán ráér.

– Jó lenne. Végül is nincs benne semmi csodálatos, ha meg akarok ismerkedni a jövődő vejemmel, nem?

Maurice Pagnol és Thomas az első pillantásra rokonszenves volt egymásnak, és mikor kiderült, hogy Thomas jól beszél franciául, Moulinnes pro-

fesszor azonnal izgalmas vitába bonyolódott ifjú német kollégájával.

*

Sok-sok hét telt el. Katja meg a férje elfogadta a meghívást Caroline és Thomas esküvőjére. Orly repülőterén landoltak, ahol Monsieur Pagnol egyik sofőrje várta őket.

– Caroline éppen a menyasszonyi ruháját próbálta fel még egyszer utoljára, mikor a St. Cloud-i villa ablakából megpillantotta Anders doktort és a feleségét.

– Siessen, kérem, egy kicsit! – kérlelte a varrónőt, és fellélegzett, mikor végre kimehetett a szobából.

Thomas lent a könyvtárban beszélgetett Caroline apjával, aki néhány napra szabadabbá tette magát az üzlettől, hogy teljes szívvel megünnepelhesse egyetlen lánya esküvőjét.

Caroline-nak nevetnie kellett, mikor eszébe jutott a lent ülő két férfi. Az apja mindenáron egy villát akart venni nekik Düsseldorfban, és be is akarta rendezni, de Thomasnak más elképzelései voltak. Nem akarta, hogy az apósa segítsen.

Maurice Pagnol végül úgyis meggyőzi majd Thomast, és neki, Caroline-nak semmi kifogása sincs ellene.

Szó szerint repült lefelé az utolsó lépcsőfokokon, és épp abban a pillanatban ért le az előcsarnokba, mikor Andersék beléptek.

A két nő boldogan ölelte át egymást,

és még Anders doktor is hatalmas puszit kapott hajdani betegétől, aki csak úgy ragyogott a boldogságtól.

– Hadd nézzelek, Caroline – mondta Anders doktor, aki a feleségéhez hasonlóan már szintén tegezte a lányt. – Fantaszikus! Semmi nem látszik a sebhelyekből.

– Még szebb lettél – állapította meg Katja.

– Úgy hasonlítok egymásra, hogy akár testvérek is lehetnétek – jegyezte meg Anders doktor vidáman.

Denise Pagnol üdvözölte a vendégeket, aztán Caroline-nal együtt felkísérte őket a számukra előkészített vendégszobába.

Mikor Katja egyedül maradt a férjével, leült a hatalmas mennyezetes ágy szélére. – Pagnolék iszonyúan gazdagok lehetnek, Robert – mondta, szinte belekábulva a villa elképesztő fényűzésébe.

– Megértem Thomast, hogy eleinte nagyon zavarban volt, mikor megtudta, hogy Caroline apja többszörös milliomos. De azt hiszem, majdcsak túltejszi magát rajta.

Thomas valóban szinte sokkot kapott, mikor először meglátta Caroline szülőházát, de aztán megadta magát – mert mindennél jobban szerette Caroline-t.

Caroline pedig szerelemmel viszonozta.

Hogy mennyire szereti, az másnap látszott rajta igazán, mikor apja karján

az oltár felé lépkedett, ahol Thomas várta.

– Anyira szeretlek, Thomas – suttogta. – Te vagy nekem az egész világ.

– Caroline . . .

*

– Igazi mesebeli esküvő volt – szólalt meg Katja, mikor hátradőlt a repülőgép ülésén, amely Frankfurtba repítette őket.

– Eddig csak filmekben láttam ilyen esküvőt. Biztos vagyok benne, hogy Caroline és Thomas nagyon boldog

lesz, mint mi ketten – szorította meg gyengéden a felesége kezét a doktor.

– Szeretlek, Robert – mosolygott rá Katja.

– Úgy viselkedünk, mint egy szerelmes ifjú pár – nevetett fel halkán a férje.

– Szerintem csodálatos, Robert. Jaj de fáradt vagyok! Nagyon kimerítő egy ilyen esküvő. – Azzal lehunyta a szemét.

Anders doktor gyengéden nézte, de aztán eszébe jutott a holnapi nap. Három nehéz operációja lesz.

Vége

Dr. Anders

8. füzet

Anders doktor segít

A közeli üdülőből középkorú asszonyt szállítanak be eszméletlen állapotban az Erdei Klinikára. Betegsége súlyos, sürgős műtétre lenne szükség, a beteg azonban nem hajlandó beleegyezni. Egykedvűen vállalja a biztos halált. Anders doktor értetlenül és tehetetlenül áll az eset előtt, azután dönt, nem adja fel, s nyomozni kezd . . .

Marion Zimmer Bradley
A VILÁGOK HÁZA

CAM FENTON KÉPES ÁTJUTNI MÁΣ DIMENZIÓKBA,
DE BALSZERENCΣÉJÉRE CSAK TESTETLENÜL

Marion Zimmer Bradley világsikert aratott regényének hősei, az Alfarnak nevezett világ harcosai élethalál-küzdelmet vívnek a vaslányekkel és vezérükkel, az elvetemült Pentarnnal. Bizonyos helyzetekben nem segíthet rajtuk más, csak egy földlakó...

A VILÁGOK HÁZA

Cam Fenton, a kaliforniai egyetem parapszichológia tanszékének fiatal munkatársa, immár két világ lakója, vissza kell hogy jusson Alfalba, hogy megmentse barátait és saját dimenzióját – hiszen Pentarn keze egészen Berkeleyig elér...

A VILÁGOK HÁZA

Segítőtársak híján Fenton csak abban bíz, hogy sikerül meglel-
nie a Világok Házát, ezt a titokzatos épületet, amelyen átjuthat
egyik dimenzióból a másikba. A ház azonban szemmel látha-
tóan nem kívánja, hogy Fenton rábukkanjon...!

A könyv megvásárolható az AGORA Kft. boltjában
1054 Budapest, Vadász u. 26.

Rakéta Könyvkiadó Kft.
Felelős kiadó Veress Mariann
Fordította Borbély Mária
Készült a Pécsi Szikra Nyomdában, 90-2191, Pécs, 1990
Felelős vezető dr. Farkas Gábor igazgató
Kiadványszám 31
ISBN 963 02 8744 7
ISSN 0865-9680

A mű eredeti címe: Alexa Alexandra: Ein rätselhafter Fall
Erich Pabel Verlag KG Pabelhaus, 7550 Rastatt

All Rights Reserved
Published under agreement with Quelle Presse Freiburg/Br
and GPA Gerd Plessl Agentur und Verlag GmbH

Kolozsvári Grandpierre Emil

SZÉPEN GONDOLJ RÁM!

Egy szerelem története

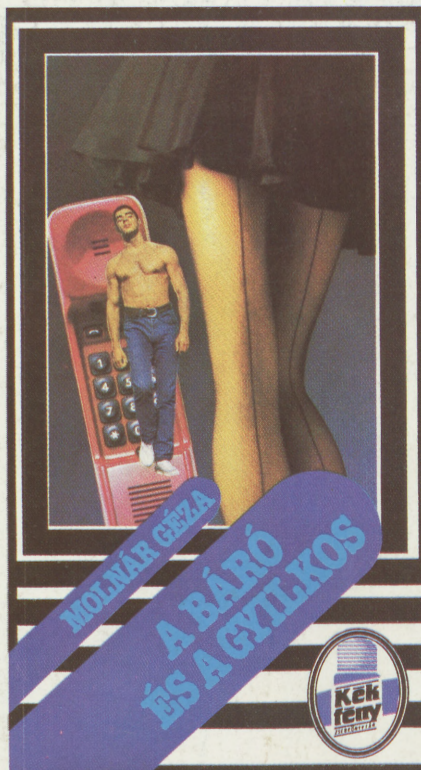
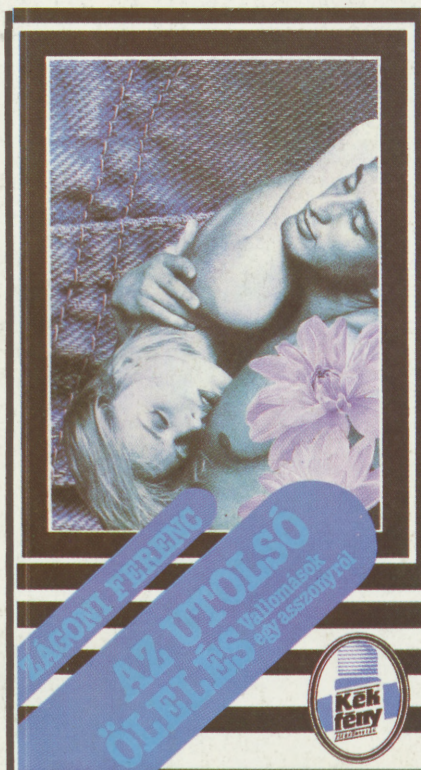
„Kettőnk története, a Magdáé meg az enyém, emberi történet, teli ellentmondásokkal, félreértésekkel, mulasztásokkal, gyarlóságokkal, következetlenségekkel, ismétlésekkel, önámításokkal, őszinteséggel és őszintétlenséggel, megválaszolatlan kérdések tömegével, mint minden emberi történet. Egy negyven éven át tartó szerelem örömeivel, bánatával.

Egyetlen vonás különbözteti meg minden más szerelmi történettől, nevezetesen az, hogy a nőszereplő, azaz Magda álláspontját nem az író formálja meg írói eszközökkel, de férfi lélekkel, hanem ő maga, azokban a levelekben, amelyeket a szerző felesége halála után talált meg a nagyszekrény alján, elrejtve egy csomó újság, folyóirat alatt, és a levelekből olyan részleteket tudott meg, amelyek a meglepetés erejével hatottak rá, új fényben mutatják meg mindazt, amit szerelmük negyven éve folyamán átéltek.”

Megjelenik 1990 decemberében
az Új Idő Kft. gondozásában.

Ára: 125,- Ft

Bűnesetek, amelyek hosszú ideig tartották izgalomban a nézőket, most érdekesítő olvasmányok formájában is elérhetővé válnak.

A KÉK-FÉNY ZSEBKÖNYVTÁR kötetei
kaphatók
a hírlapárusoknál!

TISZTELT PÁLYÁZÓ!

Az „Utazását bízva a szerencséjére” pályázat sorsolása
december 6-án du. 4 órakor lesz Budapesten,
a Vörösmarty téren.
Mindenkit szeretettel vár,
a RAKÉTA KÖNYVKIADÓ KFT.
és az EXTRA TOURS UTAZÁSI IRODA